

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

8.

Đoàn xe nhà binh lên tới Sài Gòn gần chạng vạng. Tư Cầu tuy trong bụng lo ghê lắm nhưng cũng ráng ngهن cổ nhìn ra phía ngoài xe để cho biết thành phố Sài Gòn ra sao. Anh ta còn nhớ cách mấy năm về trước anh ta đã... lên hựt

Sài Gòn một lần rồi. Tư Cầu bị đưa luôn vô thành lê dương trên Hòa Hưng và giam tạm ở đó. Tên thông ngôn dẫn anh ta đến tận cửa khám âm u. Khi anh ta vừa đặt chân vào gian phòng tối tăm hẳn ta bèn vỗ vai anh ta cườì nói:

- Thôi mày chịu khó ở đây nhiều lắm là một vài bữa rồi người ta sẽ làm giấy tờ đưa mày đi chỗ khác.

Tư Cầu lo lắng hỏi lại:

- Trời ơi bộ còn dờì chỗ nữa hả ông? Ông làm ơn nói giùm để tui ở luôn với ông tại đây cũng được...

Tên thông ngôn thấy Tư Cầu “quyền luyến” như vậy càng đâm ra ái ngại và dịu giọng bảo:

- Không được đâu chú em ơi. Chỗ này là khám nhà binh, vì vậy đâu có giữ chú em được. Phần qua, qua đi rền rẹt với tụi nó hoài đâu có rảnh. Chú em đừng lo sợ gì nữa hết, bắt quá ở năm bảy tháng tù, hay cùng lắm là một vài năm rồi cũng về. Kể ra chú em cũng hên dữ lắm nên mới còn toàn mạng mà lên tới đây đó chú em à!

Tư Cầu không biết nói sao chỉ đứng thờ dài. Thấy vậy, tên thông ngôn vừa kéo cánh cửa khám khép lại vừa ân cần nói với anh ta:

- Thôi nằm nghỉ đi. Chắc chú em cũng đói rồi phải không? Để qua đi kiếm cho một khúc bánh mì gặm đờ... à chú em mày có ghiền thuốc không hả?

Tư Cầu vội đưa tay lên túi nhái đựng thuốc của mình thì mới hay là đã rớt mất từ bao giờ. Anh ta vội đáp liền:

- Dạ cũng ghiền... mà tui quen hút thuốc vẫn không ông à!

Tên thông ngôn vừa đẩy chốt khóa cửa, vừa mau mắn đáp:

- Được rồi, để qua đi kiếm thuốc đem cho chú em.

... Một lát sau, tên thông ngôn trở lại mở khóa cửa nghe lạch cạch. Tư Cầu mừng quýnh chạy lại vì từ nãy giờ ngồi thui thủi có một mình trong gian buồng tối nên rất khó chịu và nóng ruột. Tên thông ngôn chìa ra một nửa ổ bánh mì to tướng và ba gói thuốc điếu “Gaulois” cùng một cái hộp quẹt:

- Đây nè, chú em chịu khó dùng tạm mấy thứ này. Qua thấy tình cảm của chú em qua cũng... ái ngại lắm, nhưng qua cũng đành... để bụng vậy thôi chớ không làm gì hơn nữa được... Chú em có vợ con cha mẹ gì ở nhà không vậy?

Tư Cầu cảm động đưa tay đỡ lấy mấy món đồ và kể sơ qua tình cảnh của mình. Nghe xong, tên thông ngôn chỉ biết lắc đầu rồi dơ tay nắm lấy chốt cửa:

- Thôi qua... rút lui nhen! Đừng lo buồn gì quá chú em à! Thây kệ mẹ nó... Để qua ráng lo giấy tờ gấp để giải chú em qua chỗ khác, một là cho được dễ chịu hơn, hai là để họ tính coi bắt thả như thế nào, chớ chú em mày nằm ở đây ngày nào thì thêm kẹt ngày nấy chớ không ích lợi gì ráo...

Tư Cầu nghẹn ngào nói:

- Ông ráng lo giùm được phần nào đờ phần nấy chớ biết sao bây giờ.

... Cánh cửa khám từ từ khép lại, kêu ken két trên mấy chiếc bàn lê sét rỉ, rồi đóng sập lại nghe một cái rầm... Trong gian buồng tối om, Tư Cầu chỉ thấy có một vệt ánh sáng vàng khè của ngọn đèn điện bên ngoài lọt qua lỗ hồng dưới cánh cửa.

Trời đã tối hẳn. Bầy muỗi bắt đầu vo ve. Vì phòng giam ở biệt lập hẳn trong một khu riêng nên tiếng người nói chuyện từ mấy dãy trại ngoài không lọt vào tới đây được. Thỉnh thoảng Tư Cầu chỉ nghe xa xa có tiếng máy xe hơi chạy vụt qua ở đâu phía ngoài thành lính và trên đầu anh ta, có tiếng mấy con dơi bắt muỗi bay xớt qua.

... Bỗng nhiên, Tư Cầu có cảm giác kỳ lạ vì sự thay đổi chỗ ở quá mau chóng quá bất ngờ của mình: thì mới hồi sáng sớm hôm nay anh ta còn đứng ngáp dài bên cạnh gốc dừa ở mé sông dưới làng mà bây giờ đây anh ta lại ngồi cú xụ một mình trong một chỗ cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài, và ở tận mãi Sài Gòn này lận. Và Tư Cầu lại rùng mình khi nghĩ tới thêm rằng nếu anh ta không lên tới trên Sài Gòn thì giờ này đây rất có thể anh ta chỉ còn là cái xác chết cứng còng trôi ngằm dưới một khúc sông nào đó, để rồi vài ba bữa nữa sẽ nổi phình lên vọt vờ theo con nước lớn rông, mặc cho bầy lòng tong, cá chớt, tôm, tép bu quanh rút rĩa từng thềm,

từng miếng da đã bong ra, từng miếng thịt đã sinh mục... Nghĩ tới đó Tư Cầu thấy lợm giọng và phun nhả vệt miếng bánh mì đã nở rã ra trong miệng mình...

... Đêm đó Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách khám thao thức chớ không tài nào chợp mắt được. Anh ta châm thuốc hút liên miên và như vậy làm cho anh ta thêm tỉnh, mắt mở trao tráo mặc dầu anh ta nghe mệt đừ vì mấy bận xê dịch suốt một ngày qua. Mấy con dán cứ bò luồn lên ống chân làm cho anh ta vừa nhột nhạt vừa kinh tởm. Anh ta ước mong nghe tiếng người nói hay tiếng chân đi để cho thấy bớt cô độc. Nhưng không có một tên lính nào buồn bém mắng đến chỗ giam anh ta cả. Anh ta nhìn chòng chọc vào vệt ánh sáng dưới cánh cửa và khoắc khoải mong cho mau đến sáng...

Tư Cầu bị kẹt ở khám nhà binh đó gần một tuần lễ. Cứ mỗi ngày qua anh ta lấy một miếng miếng sành đánh dấu lên vách tường bằng một cái gạch nhỏ, và số gạch ấy lên đến sáu nét. Mới có sáu nét mà anh ta xem bằng cả sáu tháng. Đến sáng ngày thứ bảy, anh ta vừa cầm miếng sành lên định o bé gạch thêm một nét nữa (và lần này sẽ thêm một gạch chéo để đánh dấu trọn tuần lễ) thì nghe có tiếng mở cửa lạch cạch bên ngoài. Tư Cầu vội buông tay xuống chạy a lại cửa. Tên thông ngôn tay cầm tờ giấy đánh máy tươi cười bảo anh ta:

- Ê tụi, có đồ đạc gì lấy đem ra hết...
- Tư Cầu hỏi liền:
- Bộ đi hả ông?
  - Ủ, có quần áo gì thì mang ra hết nghen chú em!

Tư Cầu xăng xái bước ra khỏi cửa:

- Tui chỉ có mình trơn vậy nè chớ có gì nữa đâu! Sáng hôm đó mấy ông xách cổ đi tuốt lên trên này nên có lấy áo quần gì đem theo để thay đổi đâu!

Tên thông ngôn gật gù:

- Ủ phải, qua quên khuấy đi mất... Để qua kiểm bậy một cái áo trây-di cũ để chú em mày đem theo phòng hờ khi lạnh lẽo...
- Cám ơn ông nhiều lắm. Mà ông biết mấy ông tính đưa tui đi đâu vậy hả ông?

Tên thông ngôn có vẻ do dự một hồi rồi đáp:

- Chắc chú em qua bót Ca-ti-na trước để coi ở bên họ tính sao, nếu họ không nhận thì đem đi chỗ khác.

Tư Cầu lo lắng hỏi ngay:

- Ủa, bộ ở trên này có nhiều chỗ giam lắm sao ông?
- Ồi thiếu gì... Mà chú em đừng lo không ở được chỗ này thì ở chỗ khác... hông ngủ bờ ngủ bụi đâu mà sợ!

Tư Cầu gượng cười:

- Mấy ông giữ kè kè như vậy còn ngủ lang ngủ chạ đâu được! Tui mong được ở một chỗ nào yên yên, để mấy ông xét mau mau cho tui được đi dưới sớm.

Tên thông ngôn muốn tìm lời an ủi anh ta nhưng rồi cũng chỉ nói được một câu:

- Thế nào chú em cũng ra sớm... chú em cứ tin như vậy đi?

Tư Cầu thở dài:

- Thì tôi cũng ráng tin như vậy chớ biết sao!

Rồi anh ta lủi thủi đi theo tên thông ngôn ra phía trước sân trại binh leo lên một chiếc xe đã có mấy tên lính cầm súng ngồi chực sẵn. Tên thông ngôn vội chạy đi để rồi mang lại một chiếc áo nhà binh trao cho Tư Cầu với mấy gói thuốc lá nữa. Thấy tên thông ngôn đứng nguyên ở dưới đất Tư Cầu lo lắng hỏi:

- Ủa, bộ ông hông đi theo xe sao?

Tên thông ngôn chỉ mấy tên lính Tây:

- Có mấy ông đi thôi, còn qua ở lại.

Vừa lúc đó một viên đội từ trong văn phòng bước ra xe leo thẳng lên xe ngồi phía trước bên cạnh người tài xế, và chiếc xe rồ máy chuyển bánh. Tên thông ngôn giơ tay vỗ nhẹ vào lưng Tư Cầu:

- Thôi đi mạnh giỏi nghe chú em, rồi về cho sớm!

Tư Cầu ngó ngoái lại và cúi đầu chào:

- Ông ở lợi mạnh giỏi... thiệt hông biết chừng nào tui mới trả ơn ông được!

Tên thông ngôn nhún vai rồi đứng yên nhìn chiếc xe từ từ chạy ra cổng chánh của thành lính. Tư Cầu bỗng nhiên cảm thấy lo lắng nên lại y như hồi mới lên xe dưới Cầu Kè. Mấy ngày rày, anh mong cho sớm đổi chỗ để xem số phận sẽ được định đoạt như thế nào, nhưng đến khi ngồi trên xe đi, anh ta lại đâm ra bồn chồn lo

sợ...

Viên đội trên xe đưa Tư Cầu xuống hết hai sở rồi mà nơi nào cũng không chịu nhận anh ta hết. Chiếc xe cứ chạy lòng vòng trong thành phố và làm cho Tư Cầu sốt ruột thêm lên. Cuối cùng, chiếc xe trực chỉ về hướng Chợ-lớn và viên đội chở Tư Cầu gửi tuốt vô cảng Phú Lâm. Tư Cầu thấy có nơi chịu nhận mình nên cũng hơi yên tâm, chớ anh ta có ngờ đâu cái cảng này là nơi giam chứa những kẻ thuộc hạng “ăn dằm nằm dề” không có tội gì cho nặng lắm nhưng cũng không biết đến bao giờ mới được thả ra.

... Lúc mới bước chân vào trại giam, Tư Cầu cũng vững bụng đôi chút vì thấy đông nghẹt người đồng cảnh ngộ. Anh ta liền được giới thiệu với anh đại diện cùng những nhân viên phụ trách về trật tự trại. Anh em trong trại thấy có người mới đến nên bu lại hỏi thăm hỏi nom anh ta tíu tít. Và các câu hỏi thăm cũng không ngoài vấn đề: tại sao bị bắt, bị bắt ở đâu, bị bắt lâu mau cùng gia đình vợ con như thế nào... Một bác tuổi cũng “sồn sồn” nghe Tư Cầu nói là mình ở tỉnh Cần Thơ liền chen vô níu vai anh ta hỏi:

- Ủa, bộ chú em ở Cần Thơ hả?
- Dạ phải... chắc bác cũng ở miệt đó?

Bác kia vốn vã đáp:

- Ủ, qua cũng ở chung một “xứ” với chú em, qua ở Ngãi Tứ chắc chú em mầy biết chớ?

Tư Cầu mừng rỡ nói:

- Tui ở dưới Rạch Chiếc đó bác! Cha, không dè lên đây mà còn gặp bà con mình ở dưới. Mà sao bác lại... ở đây vậy?

Bác kia cười ngất rồi nói:

- Thì cũng giống na ná như chú em mầy vậy, nhưng qua đi một chuyến ghe heo bị tàu tuần Tây nó bắt thả luôn lên trên này ở riết cho tới bây giờ...

Thấy có người cùng xứ sở trong trại giam, Tư Cầu như thêm vững lòng. Anh ta sốt sắng hỏi thêm:

- Vậy chớ ở nhà bác có ai hay biết gì không? À, bác thử mầy để tui kêu cho tiện?
- Ờ, qua thử tám. Ở... dưới nhà của qua hay lâu rồi, nhờ có người trên này được thả dìa, qua nhắn tin theo.

Tư Cầu mừng rỡ hỏi luôn:

- Bộ ở đây cũng thả dìa được nữa sao bác? Mà họ có thả... hoài hoài hông bác?

Bác Tám cười đáp:

- Thì có bắt thì phải có thả chớ chú em! Nhưng thả... lai rai vậy. À, chú em bị bắt lâu mau rồi?

Tư Cầu trả lời liền:

- Dạ, tui bị bắt có cả tuần lễ rồi bác Tám à.

Bác kia bắt cười xòa. Thấy vậy, Tư Cầu ngơ ngác nhìn bác rồi ấp úng hỏi lại:

- Còn bác, bác bị kẹt bao lâu rồi vậy?
- Ồi, qua mới bị giam có gần một năm...
- Ý trời mới có gần một năm?

Bác Tám gật đầu:

- Ở đây, cái “cỡ” đó là thường... có người bị kẹt hồi Tây mới qua đây nữa.

Tư Cầu như mất hứng ngồi bí xị. Một hồi lâu anh ta móc gói thuốc ra mời bác Tám và mấy người ngồi chung quanh đó. Ai nấy đều sốt sắng đưa tay rút lấy điếu thuốc một cách rất trịnh trọng và đầy vẻ nâng niu.

Tư Cầu vừa phà ra một hơi thuốc vừa thở dài:

- Cái điệu này, phần tui chưa có ăn nhằm gì hết. Tui bị bắt cả tuần nay tưởng đã lâu dữ lắm ai dè so lại thì không bằng ngày lễ của mấy bác.

Bác Tám vỗ vai an ủi anh ta:

- Ồi, coi vậy mà mấy hồi chú em ơi! Cũng có khi mấy ông thả bắt tử lắm chớ đâu phải chỉ do ở lâu hay mới. Hơi sức nào chú em lo buồn, thầy kệ bà nó mình cứ nhắm mắt đánh liều rồi muốn tới đâu thì tới...

Tư Cầu nhăn nhó hỏi thêm:

- Thì đã đành như vậy rồi, nhưng sao mấy bác... ở hoài trong này mà chịu nổi?

Bác Tám cười xòa:

- Chớ mình chịu hồng nổi thì ai vô đó mà “chịu” thế cho mình? Để qua nói đây rồi chú em mầy nghiệm coi có đúng không: ở riết rồi cũng quen chú em à!

Tư Cầu cười gượng:

- Cha, chắc cái điệu này tui... quen hồng nổi đâu!

Vừa lúc ấy có tiếng kiếng đổ một hồi dài, những người ở trong trại vội vã đứng dậy đi ra ngoài cửa. Tư Cầu còn đang ngờ ngác chưa hiểu gì thì bác Tám đã níu tay anh ta lôi dậy:

- Thôi đi ăn cơm chú em! Chắc mấy hôm nay thèm gạo lắm phải không?

Tư Cầu thẫn thờ đáp:

- Cũng không thấy thèm gì lắm, nhưng nhai ba cái bánh mì nhà binh thét rồi trọ hàm hết.

Bác Tám vui vẻ nói:

- Đó, ai mới vô thì cũng muốn... bỏ ăn hết, nhưng ở quen quen đôi ba tháng, cha nào cha nấy cũng ních tới năm sáu tô cơm gạo đỏ, và buổi chiều còn vắt cơm vô trại để... dần bụng ba hột nữa chứ!

Tư Cầu có vẻ không tin nhưng cũng đẩy đưa cho qua:

- Vậy hả!

Bác Tám vừa cặp tay anh ta đi ra ngoài ăn cơm, vừa tươi cười nói:

- Thôi gượng vui lên chứ chú em! Chú em còn trẻ quá mà! À, tự này giờ qua quên hỏi chú em tên gì, thứ mấy để kêu cho tiện chứ cứ gọi trống không hoài coi cũng... kỳ!

Tư Cầu ân cần đáp:

- Ôi, tui cũng như con cháu của bác vậy! Tui tên Cầu thứ tư, bác kêu đại tên tui cho nó... dễ.

Bác Tám cặp chặt thêm tay anh ta:

- Vậy thì... chú Tư, xin mời chú em ra dùng cơm với qua... lấy thảo! Mau chú em, không thôi tụi nó "lùa" hết đĩa!

Cả hai ngó nhau cười xòa rồi rào bước đi gấp lại chỗ dọn cơm.

o o
o

Tư Cầu đã hơi quen với cuộc sống mới tại trại Phú Lâm. Mới ban đầu anh ta còn lóng ngóng từng ngày, từng tuần... riết rồi hết biết chờ đợi tới bao giờ nữa, nên cũng đâm lì ra bỏ lún việc mong đợi ấy.

Một buổi chiều, trong lúc mọi người trong căng đều vui vẻ: kẻ hợ nhau đánh cờ, người tụ lại kể chuyện tiếu lâm hay chuyện ly kỳ gì khác, và ở cuối trại, một nhóm anh em đang thưởng thức mấy câu vọng cổ rất mùi của một anh bạn tốt tiếng, có cả một cây kìm và ghi-ta phụ họa... trong lúc ấy Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách nhìn một đám mây trôi qua mấy lỗ mắt cáo của tấm lưới sắt bao quanh phía trên tường trại. Bác Tám lẳng lẳng đến ngồi một bên anh ta lúc nào mà anh ta cũng chẳng hay. Một hồi lâu sau, bác nhẹ nhàng đặt bàn tay lên vai anh ta. Tư Cầu giật mình quay đầu lại:

- A, bác! Vậy mà tui tưởng ai chứ! Sao bác hồng vui chơi môn gì với mấy anh em kia hết vậy bác?

Bác Tám ghé cổ lên:

- Coi, chú Tư mày sao lạ miệng quá vậy? Câu đó đáng lẽ để qua hỏi chú em mới phải, bây giờ chú em hỏi ngược lại qua!

Tư Cầu chỉ biết cười trừ...Thấy vậy, bác Tám ngồi xích lại móc thuốc ra mời nó, rồi chỉ đám anh em đang vui chơi trong trại:

- Đó chú em coi, phải ai cũng ngồi một đống như chú em hết thì cái trại này chẳng khác gì nhà mồ!

Tư Cầu trả lời cầm chừng:

- Thì cũng có người vầy người khác chứ bác!

- Qua thấy chú em ngồi riết ở trong trại buồn, nên qua tính rủ chú em ra làm cỏ- về ở ngoài cho nó giãn gân, giãn cốt một chút, chứ cứ sống bó rọ hoài... phát thủng chết lần chết mòn đa chú Tư nó!

- Ở trong trại, tui cũng có làm... công tác vệ sinh chứ bác!

- Ôi, như vậy mà ăn nhậu gì! Chú em cứ ở trong rọ hoài da thịt bủng xì hết. Qua muốn kêu chú em theo qua đi "lao công" ở bên ngoài... có nắng có gió coi vậy mà cũng đỡ lắm chú em à! Hơn nữa, có đi ra ngoài mình nhìn thiên hạ đi qua đi lại... cũng đỡ khổ nhiều lắm!

- Thì ở đây, anh em mình trong trại đi qua đi lại chen chùn không lọt chứ bộ thiếu sao?

- Trời ơi, sao chú em mày thiệt thà quá vậy! Qua nói thiên hạ là thiên hạ... ở ngoài đời chứ đâu phải thứ tù như tụi mình! Nhứt là giác sáng nhìn qua hàng rào dây kẽm, thấy các bà các cô đi chợ rần rần... coi cũng nôn quá chú em ơi! (rồi bác cười hấp tấp nói tiếp liền theo) Qua nói đây là nói cho... chú em, chứ phần qua thì già cả rồi, mấy thứ đó qua đâu có ham nữa!

Tư Cầu cũng cười đáp:

- À cái đó thì tui cũng... bá luôn.

Bác Tám nghiêm mặt lại nói tiếp:

- Thôi dẹp cái chuyện tầm xàm đó qua một bên đi! Bây giờ qua trở lại chuyện hồi nãy: vậy chú em có ưng theo qua ra ngoài làm cỏ-về không? Nếu chú em chịu thì qua nói với anh đại diện sắp đặt để bắt đầu sớm

ngày mời này tui mình đi làm luôn.

Tư Cầu gật đầu nhưng không có vẻ gì hăng hái cho lắm:

- Được rồi, bác nói giùm đi để mời tui thắp tùng theo...

Nghe giọng nói của Tư Cầu xụi lơ như vậy, bác Tám khều nó bảo thêm:

- Ê tui, chỗ làm đó ngon lắm nghen! Thiếu gì đũa ở trong trại muốn nhảy vô “sở” đó, nhưng nhờ qua có... “ngoại giao” nhiều, nên tui mình muốn đi làm chỗ ấy lúc nào cũng được hết!

Tư Cầu vội nắm lấy cánh tay của bác Tám:

- Thì tui biết vậy rồi mà! Tui cảm ơn bác nhiều lắm... thiệt vô đây tui gặp được bác kể như nhờ phước đức ông bà gì để lợi nhiều lắm vậy.

- Ôi, ơn với nghĩa gì đó chú Tư! Mình là người cùng xứ sở với nhau ai giúp nhau được cái gì thì cứ giúp. Qua thấy chú em hiền lành qua thương lắm, để chuyện này dĩa dưới, thế nào qua cũng kiếm một chỗ làm ăn đàng hoàng và lịch sự người để qua làm mối cho chú em!

Tư Cầu xô nhẹ vai bác Tám ra:

- Cái đó thì tui xin... can bác! Thời buổi này, một thân một mình đây mà còn chẳng biết sống chết vào lúc nào; đèo bồng thêm vợ con lùm đùm lè đề nữa chỉ thêm lo chớ sướng ích gì!

Sáng hôm sau, Tư Cầu theo bác Tám và một số anh em nữa xếp hàng ra khỏi trại để đi “lao công”. Tốp của hai người này được chỉ định vào làm cỏ và săn sóc mấy bồn bông ở khoảng đất chung quanh nhà viên Trung úy Pháp cai quản trại giam. Vừa tới chỗ làm, bác Tám đã vội khoe với Tư Cầu:

- Ê chú Tư, “chỗ” của tui mình coi bộ dễ thở đa chú. Nè, chú ngó ra ngoài đường coi: xe cộ thiên hạ dập diu vui vẻ quá há! Mà chú đừng rề lại gần hàng rào dây kẽm đó nghen, ba thằng gạch mặt ở trên chòi canh nó thấy nó “ria” liền đa!

Tư Cầu trề môi nhún vai:

- Tưởng cái gì khác chớ cái đó... tui biết có thêm!

Bác Tám gật gù:

- Nếu vậy thì chú em mầy bánh!

Công việc của bác Tám và Tư Cầu có việc săn sóc và tưới nước mấy bồn bông. Riêng trong ngày đầu tiên, hai người lo cắt xén mấy hàng rau dứa kiếng “chạy chi” xung quanh mấy bồn bông. Họ tỉ mỉ cắt từng cái lá, từng cọng cây sao cho thật bằng đầu và thẳng đứng ở hai bên. Tư Cầu cầm cây kéo nhấp nhấp liền tay, anh ta chăm chú tỉa từng cái lá một và có vẻ như mải mê với công việc. Bác Tám liếc mắt trông thấy như vậy cũng hả hê một phần nào. Đoạn bác tưới cười kêu Tư Cầu:

- Ê, chú Tư nó! tui mình làm như vậy thiệt chẳng khác ba anh thợ hớt tóc tỉa ngọn tóc... và còn kỹ hơn họ nữa là khác! Thiệt chỉ có mấy cha nội tù mới dư thì giờ mà làm chuyện lắc rắc kỹ lưỡng như vậy thôi!

Tư Cầu ngừng tay kéo, ngược lên vui vẻ đáp:

- Bác nói đúng đa! Tui dám chắc ở ngoài đời làm gì có thứ bồn bông liếp kiếng khéo léo như trong này phải hông bác? (rồi anh ta chép miệng than) Hồi còn ở dưới vườn, bắt tui phát mấy công đất tui cũng chịu, chớ ai thử thời bắt tui ngồi tỉa từng cái lá chút bít như vậy, tui... chạy tét luôn!

Bác Tám chận lời anh ta lại liền:

- Đọ, đi ba đồng bẩy đổi gì rồi chú em cũng... chặt cua về dưới vườn hoài hè! Qua nói dẹp luôn cái chuyện đó qua một bên đi, càng nhắc tới càng rầu thú ruột chớ ích gì!

Tư Cầu xên lên đáp:

- Thì tui vui miệng nói chơi chớ bộ ai... Mà thôi trời nắng nóng dữ rồi đa! Tui thấy khát nước rồi bác!

Bác Tám phủ tay đứng dậy:

- Khát nước thì đi uống và nghỉ xả hơi một hồi.

Tư Cầu do dự hỏi:

- Nhưng chưa gì mình nghỉ ngơi, mấy ông có la rầy hông bác?

Bác Tám lôi anh ta đi:

- Rầy khỉ khô họ! Ở đây tui nó cũng dễ chịu ở cái chỗ đó: tui nó không hỏi thúc gì hết miễn là mình chịu khó... ở tù một chút! Ờ, qua quên dặn chú Tư nó điều này nữa: ở đây, trừ ra công tác vệ sinh ở trại thì không kể, mọi công việc lao công hay cỏ-vê gì khác, mình cứ cà rịch cà tang làm tới đâu hay tới đó... Ngày rộng tháng dài mà! Thủng thỉnh mà làm, chớ làm sáng lên quá hết công việc... thất nghiệp đa chú!

Khi đi đến sân sau trước nhà bếp, Tư Cầu thấy trên mấy hàng dây kẽm phơi quần áo có mấy cái áo dài màu và quần áo đàn bà, anh ta lấy làm ngạc nhiên dạy qua hỏi nhỏ bác Tám:

- Nè bác Tám, sao có quần áo đàn bà phơi đầy ở đây hết vậy?

Nghe Tư Cầu hỏi về mấy cái áo dài và quần áo đàn bà phơi trên dây kẽm, bác Tám mỉm cười:

- Cha chú em tinh mắt quá há!

Tư Cầu hơi mắc cỡ nên tìm cách nói cho qua:

- Thì... thấy nó phơi trước mắt nên hỏi vậy thôi... vì tui lấy làm lạ sao lại có những thứ đó ở đây...

Bác Tám hớp một ngụm trà Huế rồi đáp:

- Bởi vậy qua mới nói chú mày tinh mắt! Quần áo ấy là của vợ ông quan hai cai quản căng của tụi mình đó chú Tư!

Tư Cầu nhìn lại phía sào phơi quần áo, rồi nhìn bác Tám:

- Ủa, quần áo của vợ ông hai? Bộ ông hồng có vợ đầm hay sao hả bác?

Bác Tám cười xòa:

- Dữ hông, có bấy nhiêu đó mà tự nãy giờ qua coi bộ chú Tư nó thắc mắc ghê quá! Thì có gì lạ đâu, mấy ông qua bên này coi vậy cũng buồn nên có vợ lên khên... Mấy cô chơi bời đó thiếu gì chú Tư!

Tư Cầu gật gù:

- Hèn chi tự nãy giờ tui cứ lấy làm lạ hoài tại sao nhà ông hai tây mà lại phơi áo dài đàn bà mình... Té ra là áo của vợ ông. (rồi anh ta thắc mắc hỏi thêm bác Tám) Nè bác, nhưng sao mấy ông là quan quyền bự như vậy mà lại chịu cặp với mấy cô chơi bời hả bác? Bộ mấy ông hồng sợ tai tiếng gì sao?

Bác Tám vỗ vai anh ta, cười đáp:

- Chú Tư sao thiệt thà quá đỗi! Mấy ông qua bên này đánh giặc, buồn buồn nên cặp mấy cô chơi qua đường vậy chớ có gì đâu mà tai với tiếng!

Tư Cầu có vẻ mắc cỡ:

- Thôi mà bác, bác ngạo tui hoài.

- Giỡn khỉ gì, qua nói thiệt đạ! Đâu chú em nhìn thẳng lại qua coi! À... à mắt lớn mà ướt ướt, lông mi chớp lia, tóc mượt rượt... môi dày dầy nhưng ở mép có ngắn... chua cay... người đa tình đa cảm, nhưng nhút nhát không quyết định và chắc phải bị đàn bà... đá đít đến năm bảy chục cái...

Tư Cầu cười rộ:

- Bác nói trật lất! Đàn bà nào đâu mà bác nói hàm hồ như vậy.

Bác Tám như không chú ý đến lời của Tư Cầu, nắm lấy bàn tay trái của anh ta lật ra chăm chú xem chỉ tay:

- Đúng rồi. Bàn tay chú em cũng rõ mồn một đây nè: số đào hoa... nhưng lằng nhằng quá đỗi. Đào hoa kiêu này thành ra... đào tẩu hết, nghĩa là rút cục rồi chú em chỉ còn có cái mình trơ...

Tư Cầu tuy bắt đầu chú ý đến những lời của bác Tám nhưng còn làm bộ hỏi lợi:

- Bác học xem tay xem tướng hời nào mà dám nói dựng đứng như vậy chớ?

- Thì học ở trong này chớ học hời nào. Thôi mà chú Tư nó có muốn coi tới thì nói để qua xem kỹ chớ đừng làm bộ mại hơi hoài...

Tư Cầu chỉ biết cười trừ. Vừa lúc đó có tiếng đàn bà léo nhéo ở trên nhà làm Tư Cầu đứng sững lắng tai nghe, rồi có tiếng mở cửa sổ trên lầu. Anh ta ngẩng đầu nhìn lên và chỉ thấy thoáng qua một cái lưng đàn bà còn để trần với chiếc áo nịt con màu đen. Tư Cầu há hốc miệng rồi lẩm bẩm nói:

- Ủa... sao tui coi quen quá...

Bác Tám cũng quay đầu nhìn lại, nhưng rồi bác vội nín áo Tư Cầu giật giật:

- Thôi cha nội ơi! Cho qua can đi, chú em mà làng chàng ngó bậy ngó bạ thứ này, thằng quan hai nó thấy bắt tử thì... mệt cầm canh đạ chú em.

Tư Cầu mắt vẫn lăm lét nhìn lên lầu và lấp bắp trả lời:

- Đâu có bác...

Bác Tám kéo anh ta đi chỗ khác:

- Hồng có thì tốt! Chú em đừng tưởng mới đây nghe qua nói có số đào hoa rồi nè vợ của nó mà “đá bóng” thì... tặn số ghen chú em!

Tư Cầu chống chế:

- Bậy nà, tui đâu có dại đến mức đó bác! Nhưng tôi trông người đàn bà đó quen quá. Hời nãy nghe tiếng nói không thôi, tui cũng bắt giật mình...

Bác Tám lắc đầu quày quạy:

- Thôi, thôi đi cha nội! Đừng có nhìn quàng nhìn xiên mà mang khổ đạ!

Tư Cầu nói giọng quả quyết:

- Thiệt mà bác! Tui nghe tiếng nói và thấy phía sau lưng cửa... bà quan hai sao giống một người đàn bà mà tui quen quá! (rồi nó thờ dài nói tiếp) Nhưng người tui quen đó ở xa tít mù chớ đâu có mặt trên này đợc. Có lẽ người giống người...

- Có lẽ khỉ gì, chắc mềm như vậy rồi!

Tư Cầu nín thình một hồi rồi quay qua hỏi bác Tám:

- Nè bác, vậy chớ bác có gặp tận mặt bà hai lần nào chưa? Bà là người ở đâu bác có biết... nghĩa là bác có nghe ai nói lợi hông.

Bác Tám nheo nheo mắt nhìn anh ta rồi chậm rãi hỏi lại:

- Ê chú Tư, sao chú hỏi tới hoài vậy chú? Chú muốn gặp mặt bà hả? Chú mần ở đây thế nào cũng có ngày gặp mặt mà! Còn cái việc... gốc gác của bà là người ở đâu thì qua cũng chưa rõ. Ồi, mấy bà chơi bời đó trôi nổi bình bồng thì biết xử sở làm khỉ gì.

Tư Cầu đưa đẩy cho xuôi theo:

- Ờ, bác nói nghe cũng có lý... (nhưng rồi anh ta lại tò mò hỏi thêm) Mà bác thấy bà hai có con cái gì không?

Bác Tám cười đáp:

- Ta đã nói gái chơi bời mà con cái gì! Bộ chú Tư hồng rành cái chuyện đó sao?

- Vậy hả, tui nào có biết...

Bác Tám sốt sắng nói thêm:

- Tui nói là nói vậy chớ bà hai đây cũng điệu lắm chớ hồng phải giống như thứ hư thân mất nét khác đâu.

Qua coi bộ bà cũng biết tội nghiệp cho những kẻ tù tội như tui mình. Chú em hồng biết chớ thiếu gì người đàn bà lấy Tây rồi đụng ai cũng “sạt-cà-rây-cu-xoon” tưới hột sen còn quá mẹ mấy ông Tây chánh hiệu “con nai nằm” nữa!

Tự nhiên Tư Cầu cảm thấy hờn hờ:

- Nói vậy bà cũng khá hén bác!

- Ừ, anh em lên mần ở đây thường được bà cho thuốc hút hay bánh mì nhà binh ăn hoài. Bà được nhứt ở chỗ đó!

Bác Tám nói xong như khoái chí điều gì nên cười xòa. Đoạn hai người lững thững bước đi ra ngoài sân chổ mấy bồn bồng để tiếp tục làm công việc bỏ dỡ ban nãy. Khi hai người ló mặt ra ở gốc sân, thì Tư Cầu đã chỉ kịp thấy vợ viên quan hai quần áo đàng hoàng leo lên ngòai phía trước chiếc xe díp bên cạnh tên tài xế nhà binh da đen, và chiếc xe rồ máy chạy vọt thẳng ra phía cổng ngoài. Tư Cầu đứng ngẩn người nhìn trân trối theo chiếc xe hơi đã khuất trong nháy mắt... Bác Tám nắm vai anh ta lắc mạnh mấy cái:

- Ê chú Tư... bớ ba hồn bảy vía chú Tư dĩa ăn cơm ăn cá!

Tư Cầu giật mình quay lại và khi nghe câu “gọi hồn” bõn cọt của bác Tám anh ta bắt tức cười theo bác:

- Bác cứ ngạo tui hoài.

Bác Tám làm ra vẻ nhăn nhó kêu than:

- Cha, qua coi bộ chú em mầy “lậm” quá rồi! Mới có ở tù chưa nóng chỗ nằm mà qua coi bộ chú em mầy... thấy đàn bà là chịu hết nổi! Cái điệu này rui kẹt chừng một vài năm nữa, “nớ” lên tới óc thì chú em mầy nguy!

Tư Cầu xô nhẹ bác ra:

- Bác cứ nói giỡn hoài!

◦ ◦
◦

Đến buổi chiều, Tư Cầu nóng ruột cho mau đến giờ đi làm vì suốt buổi sáng anh ta thắc mắc rất nhiều về bà vợ của ông quan hai. Anh ta sốt sắng chực sẵn ở chổ tập họp điểm danh trước khi sắp hàng đi làm bên ngoài. Thấy bộ tịch anh ta như vậy, bác Tám mỉm cười... hoài nghi nhìn anh ta và bảo:

- Mới đi làm có một buổi mà qua coi bộ chú em “bất xứng” dữ rồi đa!

Tư Cầu ngó lảng ra chổ khác:

- Thì... sẵn díp tui ngồi chơi ngoài này cho mát để đợi giờ đi làm luôn, chớ có cái gì đâu bác...

Kiểm đồ giờ đi làm chiều... Tư Cầu và bác Tám lại được đưa đến chổ cũ, và trong suốt buổi chiều hai người lo xách nước để tưới mấy dãy bồn bồng. Tư Cầu hơi nóng lòng vì trong nhà viên quan hai lặng trang. Mấy lần anh ta tính kêu bác Tám để hỏi dò và nói chuyện chơi cho đỡ buồn, nhưng anh ta nín luôn vì sợ bác sẽ tìm cách nói soi mói lại.

... Tư Cầu và bác Tám đang đứng chờ cho nước ở vòi chảy đầy thùng để rồi hè nhau xách ra đằng trước tưới bồn, thì nghe có tiếng cười giòn tan của bà quan hai ở trên lầu. Tiếp theo đó có tiếng mở cửa sổ rột rẹt... Tư Cầu vội ngẩng đầu nhìn lên, lòng hồi hộp vô cùng. Hai cánh cửa sổ mở toang ra đập mạnh vào vách tường. Bà hai, hai tay vịn cao vào hai bên thành cửa, đứng ưỡn người ngửa mặt lên trời như để đón hứng ngọn gió mát lồng lộng thổi vào... Ở dưới này, Tư Cầu sững sốt nhìn lên. Anh ta lắc đầu liền hai ba cái như để nom cho

rõ, chớp mắt lia một hồi như để tin chắc rằng nhãn quan không bị hoa mờ... Rồi anh ta há hốc miệng ra, muốn kêu một tiếng mà như bị đờ lưỡi. Bác Tám đứng bên cạnh anh ta cũng đâm ra lúnh quýnh lúnh. Chiếc thùng thiếc đầy tràn nước mà hai người không ai hay biết và bỗng tuột khỏi bàn tay của Tư Cầu... bác Tám hốt hoảng gượng xách một bên quai thùng lên nhưng không kịp vì đã quá trễ... Đít của chiếc thùng nặng đầy nước rớt nện mạnh vào mặt đất trắng xi măng nghe vang ầm.

Bà hai giựt mình nghiêng vội người ra ngoài khung cửa sổ nhìn xuống, rồi bà buông hai tay để chống lên thành cửa cúi gập tuốt ra ngoài để nhìn cho rõ hơn. Thấy người đứng ở dưới ngó sững lên, bà hai nhìn kỹ, lẩm bẩm: *"Ai mà mình trông ngờ ngờ như là anh Tư vậy cả... Ủa, đúng thẳng chả rồi!"*. Và bà mừng quýnh phát kêu lớn lên:

- Anh Tư!

Nhưng thấy người ở dưới đứng chết trân, bà lại ngập ngừng hỏi thêm:

- Ai đứng ở dưới có phải anh Tư không?

Tư Cầu mới tỉnh hồn, nhón chân lên, nhón chân xuống như muốn gần thêm người ở trên lầu và lắp bắp đáp:

- Phải.... phải tui đây!... Tư Cầu đây mà!... Em Ba trên Nam Vang đó phải hông em Ba!

Bà hai cũng vội vã vừa gật đầu vừa gọi vọng xuống:

- Anh Tư! Em đây mà!

Rồi bà hai thụt tuốt vô trong. Tư Cầu nghe tiếng guốc vang rầm rầm trên mấy bậc thang lầu và tiếng trống ngực của mình cũng đập to gần bằng như thế ấy.

Bác Tám níu tay anh ta lắc hỏi:

- Ủa bộ quen thiệt hả chú Tư?

Tư Cầu vừa thờ vừa đáp:

- Tui nói có sai đâu: đúng là con Ba Xá-Lị trên Nam Vang chứ ai!

- Mà sao chú quen với bả hay quá vậy?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì con Ba (vì bà quan hai chính là con Ba trên chợ Nam Vang chứ không ai xa lạ) đã chạy a ra cười nói ríu rít:

- Trời đất quỷ thần ơi... anh Tư! Vậy mà em nhìn hoài mà thiếu điều không nhận ra anh? Sao anh hông kêu em hả?

- Trời ơi... em Ba! Mấy lần anh thấy em thấp thoáng anh nghi trong bụng quá... Anh nói với bác Tám đây hoài.

Con Ba mới để ý quay qua phía bác Tám. Bác vội lấy hai tay lột nón lá xuống cấp nơi trước bụng:

- Dạ chào bà hai!

Rồi bác lấy cùi chỏ thúc vô hông Tư Cầu kê đầu gần anh ta nhắc bảo rất nhỏ và rất mau:

- Bà hai chớ "em em" gì!

Tư Cầu có vẻ bực mình nhưng cũng gượng dẹp sự sôi nổi qua một bên, sửa bộ đứng lại ngay thẳng và đưa mắt liếc nhìn xung quanh. Con Ba thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Gì vậy anh Tư?

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Dạ... hông có chi...

Con Ba cau mày:

- Sao khi không anh có vẻ sượng ngang vậy anh Tư? Lâu ngày gặp anh bắt tử như vậy mừng muốn chết mà em coi bộ anh ké né cái gì vậy hả?

Bác Tám lại lấy ngón chân cái khều khều vào chân anh ta, mắt bác nháy nháy như muốn nhắc chừng cho Tư Cầu nhớ lời căn dặn của bác.

Tư Cầu trả lời lúng túng trong miệng:

- Dạ... bà hai...

Con Ba gắt gỏng:

- Xời ơi... em với anh mà anh cũng dạ với thưa vậy sao?

- Dạ... bị...

- Bị cái gì hả?

Tư Cầu nhăn nhó lấy tay chỉ chỉ lên phía nhà lầu.

Con Ba như hiểu ra, xì một tiếng rồi hỏi:

- Bị em là vợ của thẳng quan hai hả?

Tư Cầu gật đầu liền. Bác Tám tăng hắng rồi nói chen vô:

- Dạ thưa bà Hai, chú Tư đây nói như vậy cũng phải. Dạ đối với bà Hai thì không sao, chớ đối với anh em tụi

tui thì... phải giữ phép, rùi ro có chuyện gì thì khổ lắm, nhứt là ông quan hai đây... rùi ai thọc mạch bậy bạ điều gì... ông dám xách cổ tui ra bắn nát óc lắm chớ hông phải chuyện giỡn. Tui ở đây lâu, tui biết: lúc trước có mấy cha nội dưới trại đi làm cỏ-vê bên “căng ma dê” rồi chàng ràng với vợ ba ông nội tây sao đó mà bị mấy ông nện cho thiếu điều ói máu. Dạ tui tình thiệt nói ngay xin bà Hai thương giùm...

Con Ba mím môi có vẻ suy nghĩ rồi thẫn thờ nói:

- Bác nói như vậy cũng phải... À, bác thứ mấy vậy bác?

Bác Tám lẹ miệng đáp:

- Dạ thứ tám... Dạ tui với chú Tư đây ở chung một trại.

Tự nãy giờ Tư Cầu đứng lạng thính mắt không rời ngắm nhìn con Ba từ đầu đến chân: cũng vẻ mặt sắc sảo ấy, cũng vóc mình thon thon ấy... có khác chẳng chỉ có mái tóc nay đã uốn quăn.

- Anh Tư, anh làm cái gì mà đứng như trời trồng đi vậy hả?

tiếng con Ba hỏi bất thần làm Tư Cầu giật mình anh ta luống cuống đáp:

- Dạ...

Con Ba cau mặt chận ngang:

- Dạ cái gì mà dạ hoài hủi vậy! Em cấm tiệt anh không được thưa gởi như vậy nữa nghen!

Tư Cầu nhăn nhó nhìn sang bác Tám như để phân trần rồi quay qua nói:

- Thì... em, cũng nghĩ giùm tới hoàn cảnh của... anh hiện giờ. Em hông nghe bác Tám đây nói hồi nãy đó sao?

Con Ba thờ dài:

- Ờ cũng kẹt quá há! Thằng hai này nó cũng ghen thấu trời, nhưng em đâu có chịu non tay ấn đối với nó. (rồi con Ba hăng hái nói tiếp) Nó mê em thấy mờ, anh đừng có lo.

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Cha, mấy thuở mới gặp lại nhau mà em khoe cái chuyện “mê” đó nghe sao... Ớn quá!

Con Ba mỉm cười tát nhẹ vào má anh ta:

- Anh sao... còn anh, mấy năm mới gặp mặt anh mà anh vẫn kỳ cục như thường! Anh khó tánh quá mẹ người ta!

... Bác Tám đứng bên này như canh chừng từ đời nào, vội tăng hắng một tiếng lớn rồi nói chen vô:

- Thôi chú Tư ơi, tụi mình lo đi tưới kiểng xăng xăng lên kẻo trể. (rồi bác day qua nói với con Ba) Thưa bà hai, xin phép bà để hai anh em tui tui đi màn công việc... chứ để đến chiều nay ông xếp Tây ông đi rảo, thấy chưa tưới giáp hết ba cái bông kiểng... thì đó khỏi bị ông màn thịt, và hông chừng còn xuống dưới trại cấm luôn không cho tui tui lên đây nữa. Tư Cầu nghe bác nói như vậy cũng hoảng kinh:

- Ừ phải đa bác!

Rồi anh ta quay sang nhìn con Ba gượng cười, nhún vai như có vẻ cam đành với số phận. Con Ba thờ dài sườn sượt nhưng cũng ráng nói đẩy đưa với bác Tám:

- Ờ... cũng phải... nhưng sợ khi gì! Có tôi đây làm chi! Tôi có thiếu gì cách để nói cho hai anh em bác hay lãnh cho hai người lên làm mỗi ngày luôn ở trên này chớ không phải đổi thay đi đâu nữa hết.

Bác Tám tỏ vẻ vồn vã đáp:

- Đà bà hai nói vô một tiếng thì... dễ ợt rồi, nhưng mới ban đầu, theo tôi nghĩ thì cũng nên... để thử thỉnh rồi liệu bề mà tính cho nó hông có cái gì trục trặc hết. Dạ anh em bị kẹt trong này ai ai được gặp bà hai cũng đều... dễ thử hết!

Con Ba có vẻ vừa ý lắm, nhưng tìm cách nói cho giả lả:

- Ôi, anh em bị nạn như vậy tôi tìm cách giúp được chút nào hay chút nấy... Cũng người mình với nhau chớ ai vô đó...

- Dạ phải...

Rồi bác lại hỏi Tư Cầu:

- Chú Tư, tụi mình hè nhau xách nước một hơi để tưới kiểng cho rồi đi chú!

Tư Cầu “ừ” một tiếng không mấy hăng hái rồi miễn cưỡng với tay xách thùng nước lên.

Con Ba lại bước theo:

- À mà quên nữa anh Tư! Em quên hỏi: vì sao anh bị bắt lên tới trên này lặn? Tự nãy giờ mắc lo nói dông nói dài nên lú ruột lú gan đi mất!

Tư Cầu đặt thùng nước, cười lạt hỏi lại:

- Ờ quên nữa, còn em, vì sao em trôi giạt tới đây?

- Vậy mà cũng hỏi: vì em là vợ của thằng chúa ngục này nè!

- Thì cũng như anh: vì anh là thằng tù của ông chúa ngục đó!
- Hứ lẳng òm! Đến non nước này mà anh còn nói giỡn chớ! À mà quên nữa: từ hồi anh về xứ tới bây giờ, anh đã có vợ con gia đình gì chưa anh?

Tư Cầu xụ mặt lấy ngón chân cái ấn ấn chỗ cát đất bị nước trong thùng chảy rỉ ra làm cho ướt mềm:

- Chuyện của anh thì còn dài lắm để bữa nào khác anh sẽ kể hết đầu đuôi ngọn ngành cho em nghe. Còn em, từ ngày anh đi xứ, em làm gì nữa... à, còn thằng Năm ra sao em? Cô Năm bán quán chỗ anh ở đậu có nhắc nhớ gì anh không?

Con Ba thở dài đáp:

- Chuyện của em cũng còn dài... mình còn gặp nhau nữa mà lo gì!

Tư Cầu lại xách thùng nước lên:

- Ờ phải... Thôi anh đi làm công chuyện nghen!

Nói xong anh ta rảo bước đi về phía trước sân. Con Ba đứng tần ngần nhìn theo, rồi như tự khám phá ra một niềm vui gì mới mẻ, nó hí hửng quay trở đi vô dãy nhà bồi bếp. Đi ngang qua bụi trúc đào, nó nhảy trửng lên lấy ngang một chùm hoa màu hường tươi, rồi tiện tay ngắt tung hết ra ném tủa lên trên sân cỏ.

◦ ◦
◦

Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách trại, thấy bác Tám đang đứng chắp tay sau lưng cúi xuống xem anh em khác đánh cờ, nó vội kêu lên:

- Bác Tám lại đây chơi bác!

Tiếng của Tư Cầu quá to làm mọi người quay đầu nhìn lại, và sau khi nhận thấy không có gì khác lạ một anh đã lên giọng mỉa mai:

- Cha, bữa nay cóc mới mở miệng đó anh em ơi!

Một anh khác chêm vô:

- Vậy mà tao tưởng... còi a-let chớ!

Tư Cầu nghe “dư luận” như vậy mới biết mình hơi “lố” nên xẻn lẻn cúi gầm mặt xuống. Bác Tám bước đến thổi cho sạch bụi cát rồi ngồi sát một bên anh ta cười tùm tùm hỏi:

- Cha, bữa nay qua coi bộ chú em... hứng chí quá vậy!

Tư Cầu không biết trả lời sao nên móc ra một gói “ách chuẩn” mời bác:

- Hút bậy một điếu chơi bác.

Bác Tám mân mê điếu thuốc trong tay rồi ngược mắt lên hỏi:

- Cửa bả hả?

Tư Cầu gật đầu:

- Hồi ở Nam Vang tui đã nói không ưa thứ thuốc thơm này mà... bả cứ không nghe.
- Cha bả cứng chú quá há!

Tư Cầu có vẻ mắc cỡ nhưng rồi nói thêm bằng một giọng thật tha thiết:

- Thì bác nghĩ coi tình xưa nghĩa cũ...

Đoạn anh ta thuật lại cho bác Tám nghe cuộc tình duyên tuy ngắn ngủi nhưng không kém đậm đà giữa anh và con Ba hồi ở trên Nam Vang. Nghe xong, bác Tám gật gù nói:

- Hèn chi qua đã nói với chú em: bả hai này là người... dễ chịu lắm! (rồi như nhớ trực lại điều gì, bác vỗ mạnh vào vai Tư Cầu) Đọ, chú em coi qua có tài không?

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi liền:

- Tài gì bác?
- Thì tài coi tướng coi tay cho chú em, bộ chú em quên rồi sao? Về cái chuyện số đào hoa đó mà! Phải chú em nhớ rõ ngày giờ sanh, qua còn coi luôn tử vi cho chú em nữa! Số chú em thế nào cũng có “Đào Hồng” chiếu mạng!

Tư Cầu xô nhẹ vai bác Tám:

- Thôi đi bác! “Chiếu” hay không thì tui hông biết, chớ mới có đúng phải hai, ba bà mà thiếu điều... ngắt ngư đây nè!

Bác Tám nghiêm mặt ngó thẳng vào mắt anh ta:

- Nói chơi cho vui miệng vậy thôi, chớ qua khuyên chú em nên cẩn thận một chút. Chú em đừng tưởng mình ở trong này cũng như hồi còn ở ngoài đời thì nguy lắm đạ! Qua coi bộ chú em hí hửng như bắt được vàng...

sao qua ngại quá!

Tư Cầu phân trần:

- Coi tui làm gì bậy đâu? Thì có bác đứng một bên từ đầu mùa chí cuối...

- Phải rồi, nhưng qua nói đây là nói phòng xa. Chú em cũng nên dặn kỹ, hay là năn nỉ nữa cũng được, để bà hai giữ phần bả, chớ qua coi cái điệu của bả nhổng nha nhổng nhảnh như vậy cũng có ngày... hại chú em đa!

Tư Cầu định cãi lại, nhưng bác Tám đã nói hót:

- Qua tình thiệt nói ngay, chú em có phiền qua cũng chịu, nhưng sau này chú em nghĩ lại rồi mới biết thằng già này lơ mơ vậy mà nói trúng!

- Thì tui có nói gì đâu!

Bác Tám nhích lại gần Tư Cầu thêm một chút nữa:

- Nếu chú em chịu nghe qua thì tốt! Ở ngoài đời có bề gì cũng không sao, bắt quá chú em làng chàng với các bà đôi chút có thằng nào nó ghen, nó cho chú em ăn dao phay mang thọ là cùng, chớ cái chuyện này... ăn đạn cả chục viên đa chú em!

Tư Cầu vuốt mớ tóc buông xõa trước trán lên, rồi áp ứng nói:

- Bác Tám, dẫu sao đi nữa tui cũng không để có chuyện gì... rắc rối xảy ra đâu. Chắc bác dư rõ: tui là một thằng... quen nhịn nhục, có bề gì thì tui... chạy mặt trước, như vậy thì đâu có chuyện “ăn dao phay” như bác nói đó!

Bác Tám cười khan:

- Ờ... qua thấy màng màng rồi đó ghen! Qua lạ gì chuyện đời: cây đa cũ bến đò xưa gặp lại nhau nè, ở tù lâu không gần được vợ con nè, bà hai ăn bánh mì đồ tây hoài ngán thấy mỡ nè... bây giờ có món... canh chua cá kho kê tới miệng thì... trời cản bả cũng hồng bông tha! Qua nói bấy nhiêu đó, chú em mầy là người... sáng dạ chắc cũng hiểu nhiều mà!

Tư Cầu nghe bác Tám nói như thế cũng bắt cười xòa theo:

- Hiểu rồi, hiểu rồi... ông “tổ sư bồ đề” ơi! Thiệt bác nói như bác... đi guốc trong bụng người ta vậy.

Tư Cầu xô mạnh vai bác, rồi móc gói “ách chuẩn” ra mời:

- Hút bậy một điếu nữa cho vui bác!

Bác Tám cầm điếu thuốc trong tay, ngó sững một hồi lâu như có vẻ tư lự lắm, đoạn bác mỉm cười nói với Tư Cầu:

- Hút điếu thuốc này đây rồi phải ngậm cầm để... đưa lưng chịu chung với chú em đây!

Tư Cầu vui vẻ kêu lên:

- Trời ơi, chuyện gì sẽ xảy ra thì chưa biết, chớ chưa gì tui đã nhức xương vì những lời cần nhần cười nhử của bác rồi!

Bác Tám vừa phà khói thuốc thơm phức, vừa nheo mắt đáp:

- Thà là nhức xương trước mà còn đỡ hơn là để cho thằng quan hai nó nện cho... mềm xương sau này.

... Từ đây, dù sao cuộc đời trong cặng của Tư Cầu cũng đỡ tẻ ngắt, nếu không muốn cho rằng đã khá... sôi nổi, nhứt là trong những lúc đi làm “lao công” ở nhà viên quan hai cai quản trại giam. Mấy ngày kế tiếp đó, Tư Cầu phải ké né hoài mỗi lần con Ba đeo theo anh ta để nói chuyện. Tuy nơm nớp lo sợ có chuyện không hay xảy ra nhưng Tư Cầu vẫn thấy thích thú trong những lần gặp mặt ấy.

Và kẻ khổ tâm nhứt vẫn là bác Tám. Bác kèm theo sát một bên Tư Cầu, nhưng mỗi lần con Ba đến gọi chuyện với Tư Cầu, bác lại phải buông lời ra một chút vì không đành tâm xử “gắt” đối với đôi nhơn tình cũ ấy, với lại bác cũng tự thấy chỗ “bất tiện” khi phải theo tò tò hai người, tuy đang trao đổi những câu hỏi han thăm nom thông thường nhưng bên trong nặng chứa nghĩa tâm...

Con Ba đã cho Tư Cầu biết sơ qua trường hợp nào đó đã “đụng” viên quan hai: hai người đã quen nhau trong lúc con Ba làm công tại một quán rượu nọ và một phần chán ngán cuộc đời ba chìm bảy nổi, một phần nhận thấy viên quan hai cũng... dễ chịu, nên nó theo luôn ông ta cho đến ngày nay. Và kể ra thì cuộc sống của nó hiện giờ cũng tạm yên và đỡ vất vả hơn trước nhiều nếu không muốn nói là khá sung sướng, khá đầy đủ.

Nghe con Ba kể lại một quãng đời của nó như vậy Tư Cầu không khỏi ái ngại:

- Nhưng em liệu ở với ông Tây này có bền không?

Con Ba cười ngặt ngoẹo làm Tư Cầu hoảng kinh phải chặn nó lại:

- Có cái gì đâu mà em phát cười như... lên đồng vậy? Em phải nhớ giữ kỹ một chút, chớ hông thôi anh... chạy luôn đa!

Con Ba mới gươngng đứng đàng hoàng lại và đáp:

- Thì ai biểu anh hỏi em một câu để tức cười quá mà ai nhin được! Đối với em, những cuộc gặp gỡ, ly tan em coi thường quá... Với lại thời buổi lung tung beng này mà anh hỏi “cái này có bền hông, cái kia có chắc hông” thì... mẹ nội ai cũng hông biết đường đâu mà trả lời! Bị anh lo bao đồng như vậy mà anh chết lên chết xuống hoài. Còn em, em sống tới đâu thì hay tới đó, được cái gì thì hay cái đó.

Tư Cầu chắc lưỡi than:

- Nói như em vậy là... hết chuyện rồi!

Con Ba mỉm cười nói tiếp:

- Còn hoài hoài chứ đâu hết! Nhưng có một điều là em chỉ biết có hiện tại, chứ còn cái việc quá khứ tương lai thì... dẹp nó qua một bên hết. Ai hơi sức đâu mà để cho nó lằng nhằng!

Tư Cầu thở dài:

- Thiệt mấy năm trời gặp lại nhau mà anh coi bộ em hông thay đổi chút nào hết... em cũng cứ theo cái điệu sống... bặt mạng cô hồn hoài!

Con Ba hăng hái nói liền:

- Đó, đối với em thì có cái đó bền đa! Với thêm cái tình nghĩa của những người mà em quý mến như anh là một, cái tình nghĩa đó... em dám nói là bền, còn cái chuyện gặp gỡ nhau, bây giờ đây, cũng như hồi mình ở trên Nam Vang em đâu có cho là bền được đâu!

Tư Cầu có vẻ vẫn chưa được yên tâm:

- Thôi đã đành vậy rồi... nhưng em một ngày một lớn tuổi em cũng phải kiếm nơi nương tựa nào cho nó... chắc chắn một chút chứ mai mốt gì đây... rùi ông Tây ông xuồng tàu địa bền rồi sao?

Con Ba cười xòa:

- Chuyện đó là chuyện của em mà sao anh thắc mắc làm chi cho mệt hông biết! Ôi, cái điệu lộn xộn này thì còn lâu thẳng chả mới về Tây... mà có đi em cũng đeo dính cứng nó cho anh coi!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Cái đó thì... anh coi hết vô đa em!

... Mười lần như một, bác Tám ở ngoài kiếm có chen vô chặn câu chuyện của hai người lại, không để cho họ kéo dài đến cái mức mà bác cho là có thể đi đến chỗ... nguy hiểm được. Tư Cầu và cả con Ba nữa, hai người dư biết bác Tám muốn phá đám nhưng đều vui vẻ chia tay và thềm mang ơn con người trọng tuổi ấy.

... Qua mấy lần gặp gỡ sau, Tư Cầu hỏi thăm con Ba thêm về thằng Năm cùng Sáu Cầu, về cô Năm bán quán và được biết rằng ai ai ở trên cũng nhắc nhở đến anh ta rất nhiều, nhất là thằng Năm. Cố nhiên là con Ba cũng không quên hỏi kỹ Tư Cầu về đường vợ con sau ngày rời bỏ Nam Vang. Ban đầu Tư Cầu còn tìm cách nói lảng ra chứ không muốn đá động gì nhiều đến vấn đề đó hết, nhưng con Ba vẫn đeo hỏi riết, hoặc tìm cách gài bẫy để cho anh ta nói ra: thành thử rốt cuộc rồi con Ba cũng biết rõ hết, cả đến chuyện con Phấn về dưới quê Tư Cầu nữa. Nghe xong con Ba chép miệng thở dài:

- Như vậy em coi bộ anh không được... hên chút bèo nào hết về đường vợ con. Em coi bộ anh... rớ tới đâu thì hự tới đó... trừ có một mình em là êm thôi!

Tư Cầu cười đáp:

- À cái đó cũng chưa chắc! Sao anh nghi chuyện này hông êm quá!

Vừa lúc đó bác Tám hớt hơ hớt hải chạy vào và nghe lỏm được câu bốn cọt của Tư Cầu với con Ba nên bác nói luôn theo:

- Nghi khi gì nữa! Ông hai ông địa tới kìa chú Tư, chú mà hông rút dù lập tức thì “hông êm” thiệt chứ không phải nghi ngờ gì nữa hết.

Con Ba nghe bác nói như thế, cau mặt chống nạnh, rồi làm ra vẻ cần nhẫn:

- Coi, sao bác làm cái gì mà nói giựt ngược như vậy? Bộ tôi không có quyền đứng đây nhờ anh Tư hay bất kỳ anh em nào khác làm công việc kia việc nọ hay sao? Ông hai ông về thì thầy kệ ông chứ!

Bác Tám vịn vẹo mấy đầu ngón tay vào nhau nửa như muốn để tạ lỗi, nửa như để làm câu trả lời cho xuôi:

- Dạ thưa bà hai... dạ, tui đâu dám nói cái gì khác đâu... dạ tại... bị tui có đôi chút nóng lòng sốt ruột lo lắng cho chú Tư đây. Dạ tui nói như vậy chắc bà hai cũng niệm tình cho...

Thấy bộ điệu của bác Tám, con Ba cũng động lòng. Cô ta mỉm cười rồi nhỏ nhẹ nói với bác như để an ủi.

- Tường cái gì chứ cái đó thì bác khỏi nói tôi cũng dư biết. Bác đừng có sợ gì hết, tôi lớn tuổi rồi chứ bộ còn con nít nhẹ dạ hay sao! Nhưng bác lo như vậy cũng có... chỗ phải...

Bác Tám kéo Tư Cầu đi vừa gạt đầu lia lịa:

- Dà... dà phải!

... Vừa lúc đó viên quan hai ló đầu ra khỏi cửa sổ trên lầu và cất tiếng gọi bà hai một cách rất tình tứ. Con Ba đưa tay vẫy trả lời rồi vội chạy tuốt lên. Tư Cầu tay cất tĩa mấy cái lá ngải khô úa mà mắt thì vẫn lăm lăm lét nhìn ngoái ra sau lưng. Anh ta có vẻ bực dọc quay qua hỏi bác Tám:

- Thăng quan hai nó kêu con Ba cái điệu gì mà tui nghe như cu gù vậy bác Tám?

Bác Tám cười xòa đáp:

- Ý trời mệt ời, có vậy mà chú Tư hồng biết sao? Đó là cách người Lang-sa họ kêu theo điệu mùi mẫn “sê ri, cù cú cu...”, thì cũng như cái kiểu mà mình kêu “nặng” má bầy trẻ ở nhà vậy mà!

Tư Cầu xèn lên hỏi lảng:

- Vậy hả! Nhưng sao bác biết rành quá vậy?

- Thì qua... cũng nghe anh em “có ăn học” trong trại họ nói lại. Thôi lo làm xăng tới đi cha nội!

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng cầm cái kéo to, thứ dùng để cắt hàng rào cây nhấp mạnh mấy cái lá ngải bắt kể lá héo, lá tươi như để cho... hả giận. ... Trên lầu cao lại vang vọng xuống tiếng con Ba cười sảng sặc làm cho Tư Cầu phải quay đầu nhìn lên chỗ cửa sổ. Anh ta thấy viên quan hai đang quàng tay ôm ghịt lấy cổ con Ba và hôn lấy hôn để trên khắp đầu cổ... Bác Tám đang ngồi dưới cổ xới đất vội đưa tay níu vạt áo của Tư Cầu kéo ghịt ghịt:

- Thôi cho qua can cha nội ời! Cha cứ đứng xồng lưng ngó lom lom nó như vậy, nó xuống nó nện cho đã đời mà còn không cho khóc bằng tiếng ta nữa đạ!

Tư Cầu gỡ tay bác ra, cự nự lại:

- Bác để thầy kệ mẹ tui!

Bác Tám thờ dài sườn sượt rồi nói như than thở một mình:

- Tui biết trước mà! Thiệt khổ cho thân tui...

Vừa lúc đó có tiếng con Ba cười vang lên nữa, rồi những tiếng cười như bị đứt đoạn, rồi nghe như con Ba la cái gì ú ớ trong miệng... Tư Cầu gọi giựt ngược bác Tám:

- Nè bác Tám, bác coi tụi nó làm cái gì kỳ vậy?

Bác Tám miễn cưỡng ngược mắt nhìn lên, rồi bác lắc đầu níu áo Tư Cầu kéo xuống thêm một lần nữa:

- Ôi có... chút xíu vậy mà chú em làm ầm ầm lên. Thì vợ chồng... tây u người ta mùi mẫn như vậy. Bộ chú em hồng coi hát bóng lẩn nào ráo trội hay sao?

Nghe bác Tám hỏi, Tư Cầu mới nhớ trực lại hỏi ở Nam Vang đã có nhiều lần mình đi xem chiếu bóng cùng con Ba:

- Ờ, có chớ sao không... nhưng ở trong tuồng người ta mới giả bộ mần như vậy chớ thiệt sao?

Bác Tám không nín được cười:

- Trời ời, sao chú mầy... thiệt thà quá cỡ! Thì ở ngoài đời nó có thiệt như vậy nên trong tuồng họ mới bắt chước được chớ!

Tư Cầu vẫn còn hực hặc:

- Nhưng người ta là tây u rặc rông, còn đảng này con Ba nó có phải là đằm đầu mà nó cũng xà nẹo với nhau, tui coi xốn con mắt quá bác!

Bác Tám lắc đầu:

- Cha, sao bữa nay chú Tư nó khó tánh quá! Đã đành bà hai là người mình, nhưng chú em nó nghĩ lợi coi: hể mình nhập giang thì phải tùy khúc chớ!

Tư Cầu vẫn còn bới móc:

- Tùy gì thì tùy... nó cũng vừa vừa chớ, đảng này tui thấy nó làm coi bộ... thẳng cánh quá. (rồi Tư Cầu lấy chân đá đá vào chân bác Tám) Kia kìa, bác làm ơn ngó coi tụi nó giùm tui một chút. Tụi nó làm cái gì mà... chụt chụt hoài giống in hệt như là chim dứt mồi...

Bác Tám vừa chắc lưỡi liên hồi vừa kéo anh ta quay mặt đi ra chỗ khác:

- Tĩa nội ời, tĩa cứ đứng đưa mặt chần dằn ra đó, rồi “phê bình kiểm thảo” om sòm “bất nhã” như vậy nguy lăm đạ! (rồi bác hạ giọng năn nỉ) Thôi chú Tư ời, thầy kệ người ta mà chú!

- Nhưng bác coi nó làm kỳ quá!

- Ôi người ta hun kiểu Tây đó mà! Thì ông hai là người Pháp thì cũng phải cho ông hun theo kiểu Tây chớ chú! Chú từng coi hát bóng mà chú lạ gì việc đó!

Tư Cầu cần nhẫn:

- Nhưng con Ba...

Tư Cầu lại quay ngó lên phía cửa sổ trên lầu và để kịp thấy viên qua hai bế thốc con Ba lên và quay lưng

bước tuốt vào trong nhà... Khuôn cửa sổ đột nhiên trống trơn bóng người càng như có vẻ hờn hĩnh trên chọc trước mắt Tư Cầu ... Và giọng cười rộ lên từng chập của con Ba từ ở tận trong phòng kia còn vang vọng ra y như những tiếng của một miếng thủy tinh lớn đang rớt bễ loảng xoảng trong tim, trong óc Tư Cầu...

Bác Tám nhìn anh ta lắc đầu, và nhận thấy không còn bóng dáng ông hai ở trên lầu nữa nên bác cũng chẳng buồn níu kéo anh ta làm gì. Bỗng Tư Cầu như chịu đựng hết nổi, quay lại hỏi giựt ngược bác Tám:

- Bác Tám, nè bác Tám! Tụi nó làm gì mà ban ngày ban mặt...

Bác Tám chưng hửng nhìn lại anh ta:

- Coi, bộ chú em cấm nó được hả?

Tư Cầu mím môi tìm thêm một cái "có" khác:

- Nhưng bộ thằng quan hai nó... bỏ ngang giờ làm việc lúc nào cũng được hết sao?

Bác Tám hỏi trở ngược lại liền:

- Bộ chú... bắt phạt nó được hả?

Tư Cầu đứng chằm dằm một hồi rồi vùng vằng nói:

- Cũng bị có thứ con... ngựa đó! Vậy mà bác cứ nói là tốt tốt!

Bác Tám cự lại nó:

- Coi, qua nói bà hai tốt là tốt đối với anh em tù tội trong này, còn cái chuyện gì khác qua xin miễn bàn đến... Nè, chú em mầy quên rồi sao: chính hồi đầu qua thấy chú em mầy có vẻ chộn rộn, qua đã khuyên chú em nên cẩn thận nữa mà! (đoạn bác dịu giọng nói tiếp) Mà sao chú em cũng kỳ đời quá: đó là cái chuyện vợ chồng của người ta, chú em để ý từng ly từng chút làm chi hồng biết nữa!

Tư Cầu cười mũi:

- Hừ, vợ chồng gì cái thứ đó! Thiệt là cái thứ chơi bời mặt chai mày đá hồng còn biết mắc cỡ mắc kiếc gì nữa hết!

Bác Tám thở dài nảo nuốt rồi nắm lấy tay anh ta hất hàm chỉ vào phía hàng rào dây kẽm gai:

- Nè chú Tư, chú làm ơn bình tĩnh nhìn kỹ lại coi tụi mình đang ở đâu đây? Tụi mình đang ở tù chớ bộ vợ chồng thằng quan hai cũng ở tù "mềm sỏi" như qua với chú em sao hả?

Tư Cầu nhìn trân trân dây hàng rào dây kẽm dài bịt thẳng tắp và cao nghệu, và còn ráng nói thêm bằng một giọng không giấu vẻ chán chường:

- Nhưng con Ba vợ của thằng hai nó quen với tui... bộ bác hồng biết hay sao...

Bác Tám thở ra rồi lắc đầu:

- Biết và biết lâu rồi! Cũng vì chỗ đó mà qua muốn nhắc nhở cho chú em để ý một chút. Chắc chú em cũng thấy ngay rằng: đầu bà quan hai "còn" là người quen của chú em, nhưng chú em "đâu còn" tự tung tự hoành được như hồi ở ngoài đời! Kẹt là kẹt ở chỗ đó đa chú Tư!

Tư Cầu nghĩ cũng thấm ý nên làm thinh, mặt mày ủ rũ, nhưng một hồi lâu sau, như bực mình trở lại về một chuyện gì, anh ta mới ngược mắt lên "tuôn" một hơi với bác Tám:

- ... Nhưng con Ba nó cũng làm bộ chó nó! Bác coi nó bẹo hình bẹo dạng trước mắt mình như vậy mà hồng tức sao được! Bác đứng ở ngoài bác nói giỏi, chớ thử thời bác đứng vào địa vị của tui rồi bác mới biết đá biết vàng.

Bác Tám cười dài rồi khoan thai hỏi lại anh ta:

- Chú em nói vậy... mới nghe thì cũng xuôi tai lắm nhưng qua xin hỏi chú em một câu này: hiện giờ chú em hay thằng quan hai là chồng của bà quan hai hả?

Tư Cầu nhăn nhó đáp:

- Thì cố nhiên là thằng quan hai...

Bác Tám chận hỏi liền thêm:

- Nghĩa là chú em hồng phải là chồng của bà hai chớ gì? Được rồi... bây giờ qua xin hỏi chú em một câu nữa: ở trong này, chú em là "sếp" hay thằng quan hai là "sếp"?

Tư Cầu bực mình nói sẵng:

- Bộ bác muốn hỏi động đầu động óc tui sao chớ: tui cũng như bác, tụi mình đều là những đứa ở tù thì "sếp" cái khỉ khô gì được với thằng quan hai chớ!

Bác Tám thân mật vịn vai anh ta và nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Đọ, chú em thấy không: cái chuyện đời nó... chớ đề như vậy, nên mình cũng phải ăn theo thuở, ở theo thì. Qua nói đây là nói thiệt tình, qua thương chú em hồng hết chớ qua nở lòng nào nói chằm nói chọc chú em! Qua phá chú em thì có lợi lộc gì đâu hay có địa nhà sớm được ngày nào đâu?

Tư Cầu lặng thinh ngồi xếp xuống đất, rồi lơ đãng đưa mắt nhìn theo một con bướm sắc màu sặc sỡ đang chập chờn bay lên đáp xuống trên chùm bông ngải...

Mấy ngày kế tiếp sau đó, mỗi khi cùng bác Tám lên làm trên phía nhà viên quan hai, Tư Cầu tìm mọi cách để lánh mặt con Ba. Có một lần bị con Ba theo riết quá, Tư Cầu bực mình hỏi sáng lại:

- Bà hai muốn sai biểu tui cái chi mà theo tui tồ tồ hoài... (rồi anh ta day qua kêu bác Tám) Nè bác Tám ngày mới bác làm ơn nói với ban đại diện cho tui ở nhà hoặc đỏi đi làm ở sở khác nghen bác!

Con Ba chưng hửng hỏi liền:

- Coi, bộ anh điên rồi sao hả anh Tư? Cái gì mà khi không anh ăn nói sao nghe chướng tai quá!

Tư Cầu cười nhạt:

- Tại bà hai hông muốn chịu hiểu chớ! Đòi có nhiều chuyện còn chướng gấp vạn lần như vậy nữa mà người ta vẫn như thường kia mà!

Con Ba bực tức giậm chân xuống đất:

- Trời ơi, bộ cái gì nhập ảnh rồi sao mà!

Đoạn nhớ trực lại còn có bác Tám đứng cách đó không xa, con Ba tiến lại hỏi liền:

- Nè bác Tám, sao bữa nay anh Tư ảnh làm cái gì mà kỳ cục quá vậy bác?

Bác Tám lăm lét nhìn về phía Tư Cầu và áp ứng đáp:

- Dạ... dạ thưa bà hai, dạ chú Tư nó hôm nay chắc hơi... ể mình.

Con Ba đứng chống nạnh ngó chăm chăm về phía Tư Cầu một hồi lâu, rồi như nghĩ ra được điều gì nó cười nhạt hàm hỏi bác Tám:

- Sao bác, thiệt ra ảnh đau cái chứng bệnh gì bác làm ơn nói cho tôi rõ coi? Tôi coi bộ mấy người tính giấu tôi chuyện gì đây!

Bác Tám rụt rè đáp:

- Dạ... chú Tư chú ở trong này mà nhiều khi chú lại quên lửng là chú... ở trong này.

Con Ba sốt ruột hỏi phăng tới:

- Cái gì mà bác nói lằng nhằng như vậy. Bác cứ nói huych tẹt ra cho tôi nghe coi!

Bác Tám có vẻ lúng túng:

- Dạ thưa bà hai, hông nói giấu gì bà hai: chú Tư chú có thuật lại cho tui nghe cái chuyện chú... quen với bà hai hồi ở trên Nam Vang...

- Ủ thì cái đó... có! Nhưng quen rồi... sao nữa bác Tám? Và việc ấy có ăn thua gì đến cái vẻ mặt chằm dằm của ảnh hồi nãy không hả?

- Dạ... cũng hơi ăn thua chút chút.

Con Ba nhăn nhó chắc lưỡi:

- Trời ơi, bác nói đại ra cho tôi nghe coi có được không? Cái gì mà bác cứ đi lòng vòng hoài vậy!

- Dạ, cái chuyện này cũng hơi khó nói. Xin bà hai bỏ lỗi cho trước thì tui mới dám...

- Thì tôi hỏi bác chớ bộ khi không bác khai ra hay sao mà bác sợ mịch lòng mịch bề!

Bác Tám suy nghĩ một hồi như để lựa lời làm sao cho con Ba vừa hiểu được mà vừa khỏi phải nói thẳng quá:

- Dạ thưa bà hai, coi vậy chớ chú Tư chưa quên cái thời chú ở trên Nam Vang và ngày nay chú lọt vô đây, rồi chú gặp bà hai lại...

Con Ba sốt ruột chặn ngang:

- Coi, có gặp lại tôi trong hoàn cảnh này đáng lẽ ảnh mừng dữ lắm mới phải!

Bác Tám chụp nói liền:

- Dạ bị chú mừng lung lắm nên bây giờ mới... chù ụ như vậy!

Liếc thấy con Ba cau mày nhíu mặt có vẻ bực mình bác Tám sợ bị cự nên vội tiếp lời:

- Dạ, ban đầu thì không sao hết, chú Tư chú mừng rơn trong bụng, nhưng kẹt một nỗi là chú lại quên rằng ngày nay bà hai đã có... ông hai và ông hai là "sếp" bao trùm cả trại giam này, mà chú Tư nó lại ở tù trong cái trại giam của ông hai...

- Coi, ông hai ổng có bắt bớ gì ảnh đâu! Ổng chỉ có phận sự coi sóc ở đây và ai đâu khác đã đưa anh Tư đến chỗ này. Tôi tưởng như vậy là hên cho ảnh lắm chớ bác!

Bác Tám rụt rè cười đáp:

- Dạ hên thì cũng có hên, nhưng rồi sau đó lại kẹt... Đã đành rằng bà hai ở với ông hai là lẽ tự nhiên nhưng đôi khi chú Tư chú lên đây làm rồi chú thấy... gia cảnh của bà hai như vậy chú cũng... hơi tủi thân.

- Tủi khỉ gì vậy! Tôi tưởng ảnh đâu còn lạ gì đời sống của tôi từ trước. Cái điều này tôi chắc cũng có lúc ảnh thuật qua cho bác nghe rồi phải không?

- Dạ cũng có nhưng... tui nói đây là... khó nói cho hết lời được. Bà hai nghĩ lại coi: cái thân chú Tư nó là cái thân tù tội cho nên có lúc chú lên đây thấy bà hai với ông hai... đằm ám quá đỏi nên chú đâm ra tủi phận, chú

nhớ lại hồi nào chú cũng vậy mà bây giờ phải đứng chết cứng ở đó mà gương mặt ếch lên ngó. Đọ, tui nói tui là tui ở chỗ đó đa bà hai.

Con Ba thở ra như trút một gánh nặng:

- Xời ơi, có vậy mà bác cứ đi ba đồng bầy đổi hoài làm cho tui nóng ruột gần chết. Như cái điệu bác nói đó thì anh Tư ảnh... ghen chớ tui khi khô gì!

Bác Tám gương cười đáp:

- Dạ... thì cũng na ná như vậy! Thưa bà hai, từ ghen tới tui đâu có mấy hồi...

Con Ba cười mồm mím nói:

- Thiệt cái tánh của thằng chả khó khăn đồ ai bì kịp. Tôi tưởng cái gì khác chớ nếu có bầy nhiều đó mà thằng chả làm mặt giận mặt hờn với tui thì để tui làm tới nữa cho thằng chả biết một phen!

Bác Tám hốt hoảng kêu lên:

- Ý trời đất ơi, bà hai làm như vậy hổng nên, chú Tư chú dám thí mạng cùn mà rời cái thân già của tôi đây cũng mang họa lây! Bà hai hổng thấy sao: may mà mới có sơ như vậy, chú Tư chú đã sanh chứng hưởng hồ gì bà hai còn mần tới nữa thì tui hổng biết đâu mà lường trước được!

- Thì bác để tôi thử một chuyến coi! Có làm như vậy mới trị được thằng chả!

- Chuyện gì thì tui hổng dám xía vô chớ chuyện này tui xin mạn phép can bà hai. Bà hai từng... quen biết với chú Tư, bà hai còn lạ gì tính nết của chú: ngày thường thì chú hiền khô và nhiều lúc lù khù như con ngủ ngày, chớ khi chú nổi xung lên rồi thì trời cản bây giờ chú cũng nhào tới! Tui xin bà hai nghĩ tình thương hại giùm cho chú, bà hai hổng biết chớ khi con người ta ở tù lâu ngày rồi thì tánh nết nó cũng đâm ra bất thường lắm... tui tưởng bà hai không nên chấp nhứt chú làm gì!

Con Ba mím cười một cách bí hiểm:

- Chuyến này thì ảnh khời phải nóng mũi gì hết! Cái thằng cha như vậy mà ghen ác hơn sát đức chớ! (rồi nó niềm nở dặn bác Tám thêm) Nè bác Tám, bác nhớ chiều về trại lấy một mớ thuốc bánh hút ghen! À còn cái cái này nữa... khi nào bác thêm chút đỉnh rượu, bác nói với tôi, tôi mua cho mà nhậu chơi, nhưng có uống thì uống cho cạn ở trên này chớ đừng đem về trại rồi... làm tùm lum tùm lè lên, ông hai ông hay được chết tôi đa!

Bác Tám gật đầu lia lịa:

- Dạ... dạ... điều đó bà hai khời phải căn dặn tui cũng lo giữ kỹ để còn lai rai lâu dài được chớ!

Nói xong bác hớn hờ xách mạnh thùng nước lên đi xăng xái về phía trước sân...

Một buổi sáng nọ, trong lúc Tư Cầu và bác Tám đang lui cui nhỏ cỏ trước sân thì thấy viên quan hai đi xe díp chạy thẳng ra cổng ngoài. Tư Cầu ngẩn cổ ngó chừng theo chiếc xe và hỏi bác Tám:

- Ủa "thằng hai" nó đi đâu sớm vậy bác?

Bác Tám vẫn không ngừng tay nhỏ cỏ:

- Sớm khi gì nữa! Ôi, nó đi ra ngoài hà rầm, mình ở trong này có biết đằng nào đâu mà rờ! Chú làm ở đây cũng khá lâu rồi bộ chú hổng thấu sao?

- Có chớ sao không, nhưng bữa nay tui thấy nó ăn bận đồ lớn nên tui mới hỏi bác.

- Ủ, chắc nó đi hội đi nhóm gì với mấy ông bự của nó chớ gì! (đoạn bác phui tay đứng dậy) Mà thôi, nó đi rồi thì tui mình ở đây cũng... thăng luôn! Thôi, thả rề lợi phía đằng sau kiếm nước trà nóng rồi hút thuốc chơi chú Tư!

Tư Cầu vẫn chưa chịu đứng dậy:

- Thì để nhỏ cỏ sạch ba cái cỏ này đã bác!

Bác Tám thở hắt ra một hơi dài:

- Ý trời ơi, chú mà làm sạch trơn cỏ rồi mai mốt đây lấy cái gì để cho mình nhỏ nữa chớ! Mình chỉ bút cầm chừng cầm chia cho nó qua ngày đoạ thảng và cho cỏ nó đủ thời gian mọc lên thêm để cho tui mình nhỏ tiếp nữa chớ chú! Chú làm như mai này hai anh em mình xách gỏi ra dìa vậy!

Tư Cầu cười xòa rồi uể oải đứng lên:

- Thôi tui xin nghe lời bác dành ba mớ lợi đó để... phòng thân! Thiệt ba thằng Tây bắt chi thứ tui mình để nuôi cho tồn cơm gạo lúc hổng biết!

Bác Tám níu tay Tư Cầu lôi đi:

- Nếu nói như chú vậy thì hết chuyện rồi!

... Vô đến đây nhà bồi bếp, Tư Cầu và bác Tám đi xin hai tô nước trà Huế rồi tìm chỗ ngồi dựa lưng nghỉ.

Trong lúc hai người đang phì phèo hút thuốc và trầm ngâm nhìn theo mấy con chim én bay lượn trên bầu trời trong xanh, thì con Ba ló đầu ra ngoài cửa sổ lầu gọi lớn lên:

- Anh Tư, bác Tám ơi!

Bác Tám vội đứng phắt dậy:

- Bà hai kêu tui tui?

Con Ba nghiêm trang gật đầu:

- Phải, tôi nhờ hai người lên đây làm việc này một chút!

Bác Tám lấy tay khều Tư Cầu:

- Đứng dậy chú Tư! Bà hai bả kêu mình lên mần cái gì kia.

Tư Cầu vẫn ngồi nguyên một chỗ:

- Thì bác đi một mình cũng đủ rồi mà?

Ở trên lầu con Ba nghe được câu ấy nên làm bộ cau mặt hỏi luôn:

- Đi cả hai người mới được! Tôi nhờ khiêng tủ mà!

Bác Tám xăng xái bước đi và ngoắc Tư Cầu:

- Khiêng tủ mà chú Tư! Một mình qua thì qua rê sao nổi!

Tư Cầu chậm rãi hít một hơi thuốc chót liệng mạnh cái tàn vào kệ nhà, rồi khệnh khạng đứng lên đi theo bác Tám lên lầu... Bác Tám và Tư Cầu vừa lên tới giữa thang lầu thì thấy con Ba bước ra đứng đợi ở phía trên, một tay ôm một con sóc nhỏ và một tay cầm chùm nho tươi để cho con vật thò đầu sang rút rút ăn từng trái một... Như yên tâm vì đã có Tư Cầu lên theo cùng với bác Tám, con Ba khoan thai đem con sóc và chùm nho bỏ trả vô chiếc lồng lưới sắt sơn xanh đặt ở ngoài hành lang lầu. Đoạn nó mở bét cửa buồng ra, đứng nép sang một bên rồi nói:

- Đây, tôi nhờ bác Tám với anh Tư khiêng giùm tôi cái tủ này...

Con Ba bỏ lưng giữa câu để ngó qua một vòng đồ đạc trong phòng như cố tìm một cái tủ nào khả dĩ còn có thể xê dịch đến một chỗ khác được.

Bác Tám bước vô buồng và mau miệng hỏi:

- Dạ, thưa bà hai... trong buồng theo ý của tui thì cái nào cũng ở... phải chỗ của nó hết. Dạ đầu cho bà hai có muốn dời cái nào đi nữa thì cũng chỉ đổi chỗ qua đổi chỗ lại chứ không có cách nào khác hơn hết!

Nghe bác Tám nói như vậy, Tư Cầu cũng tò mò liếc mắt nhìn gian phòng. Bỗng nhiên anh ta có một cảm giác khó chịu khi nhận thấy những đồ đạc sang trọng bày ở trong ấy: bàn ghế tử giường toàn là kiểu tân thời đánh vẹt-ni bóng lộn... Anh ta cau mặt nhìn một hồi lâu chiếc giường ngủ thấp lùn, rộng “mênh mông đại hải”, trên có trải ra trắng tinh, hai cái gối tai bèo to nằm song song với nhau trên đầu giường và một cái gối dài để chận ở phía dưới... Như bực mình thêm vì những chiếc gối nằm sóng sượt ra trên đó, Tư Cầu quay phắt đi để nhìn về hướng mấy cái tủ. Trong phòng chỉ có vồn vẹn hai cái tủ: một cao có mặt kiếng soi ở một bên cánh cửa và một thấp gồm toàn là ngăn kéo: Tư Cầu nhận thấy cái nào cũng đều ở đúng chỗ phải đặt của nó và nay đâu có muốn khiêng dời đi thì cũng chẳng có nơi nào khác cho thật vừa ý hơn.

Nhận xét như vậy và thấy con Ba cũng còn đang phân vân chưa biết phải dời món nào, Tư Cầu dậm ra hoài nghi. Anh ta mím môi nhìn chằm chập vào mặt con Ba như để dò xét. Con Ba lúng túng nhìn quanh rồi chỉ đại cái bàn phấn cho bác Tám và nói tỉnh khô:

- Tôi tính nhờ bác Tám với anh Tư phụ lực vô khiêng cái bàn phấn này đem đi chỗ khác giùm tôi.

Bác Tám nhìn sững cái bàn thấp lùn có tấm gương soi hình tròn ở phía trên và với vô số chai lớn chai nhỏ, hộp vuông hộp tròn bày lủ khủ trên mặt bàn có lộng một miếng kiếng dày. Bác nheo nheo đôi mắt rồi nói:

- Dạ thưa bà hai, theo tui nghĩ: cái bàn... “dời phấn” này để ở chỗ đó thì nhứt hạng rồi. Dạ, chỗ đó gần cửa sổ sáng trưng thiệt không đâu hơn được đó bà hai.

Tư Cầu nghe bác Tám nói có lý như vậy bắt cười khan một tiếng nho nhỏ.

Con Ba đảo mắt liếc xéo anh ta rồi trả lời bác Tám một cách chằm bằm:

- Tôi muốn dời nó đi đâu tôi biết mà! Trên đầu tấm gương có gắn đèn điện thì tối với sáng có ăn nhằm gì mà bác nói cho mắc công hồng biết nữa!

Bị cự, bác Tám cuống quít nói gỡ:

- Dạ tui nói là nói vậy chứ tùy ý bà hai muốn dời đâu thì tui này hè nhau khiêng cái rụp liền. Cái bàn này nhẹ xều mà! (đoạn bác day sang phía Tư Cầu) Chú Tư tiếp qua một tay chú!

Tư Cầu vẫn đứng lựng khựng một chỗ:

- Ôi, có cái bàn chút xíu đó, một mình bác rê đi cũng đủ rồi mà!

- Coi, chú hồng thấy mấy chai dầu thơm, son phấn để lể nhể ở trên bàn đó sao! Qua mà kéo một cái là nó đổ vãi ra hết.

Tư Cầu đành bước lại đặt tay vào nắm lấy mép bàn đỡ hồng lên. Anh ta ngó con Ba rồi hỏi trống không:

- Bây giờ khiêng đem đi đâu nè?

Con Ba chỉ vào phía trong:

- Đem vô để trong góc kia giùm tôi, chỗ gần cái tủ đứng đó!

Tư Cầu quay sang bác Tám:

- Đi bác, khiêng phứt cho rồi để còn xuống làm công chuyện khác chứ! Ừ hự, ở chỗ sáng trưng hồng muốn lại đòi đòi vô chỗ tối hủ!

Nghe nói như thế, con Ba cười mủm mỉm nghiêng đầu nghìn theo Tư Cầu đứng khom lưng cùng với bác Tám lúc thúc khiêng bàn phấn đặt vào chỗ mới. Xong xuôi đầu đó, Tư Cầu đưa tay ngoắc bác Tám:

- Thôi mình đi xuống bác!

Con Ba vội chạy lại đứng chặn ở cửa:

- Ý khoan đã! Tôi còn nhờ thêm một việc này nữa mà! (rồi nó quay sang bảo bác Tám) Nè bác, tôi nhờ bác chạy xuống dưới nhà lấy lên kèm búa và một mớ đinh bốn năm phân gì đó, để tôi... cậy anh Tư đóng giùm tôi mấy chỗ này nữa...

Bác Tám chưa kịp trả lời thì Tư Cầu đã lách mình xông tới trước:

- Nè bác Tám, bác ở trên này đi, để tui xuống dưới lấy đem lên cho!

Nhưng con Ba vẫn đứng chặn ở cửa và ngó bác Tám lườm lườm:

- Bác Tám đi lấy giùm tôi đi bác! Bác biết chỗ, chứ anh Tư đây có biết đâu! Đi đi bác!

Con Ba vừa nói vừa hát hàm như để hối thúc thêm bác Tám. Bác ta đứng lớ ngớ ở đó một đôi giây rồi thở dài bước ra khỏi cửa. Thật tình bác cũng chẳng rõ chỗ để kèm búa ở đâu! Hơn thế nữa, khi nhận thấy con Ba hối bác đi và một hai giờ Tư Cầu ở lại, bác càng thêm rối ruột rối gan không biết tìm cách gì để “giải vây” cho người bạn trẻ tuổi ấy.

Đi được hai bước, bác quay vọt trở lại, và cũng vừa lúc đó con Ba đang vói tay đóng cửa. Bác vội kêu lên:

- Dạ thưa bà hai!

Con Ba ngừng tay lại, lộ đầu qua kẹt cửa, cau mặt hỏi:

- Gì nữa đó bác?

Bác Tám áp ứng:

- Dạ... chỗ để kèm búa... tôi cũng chưa rành...

- Hử, có vậy mà cũng kêu giựt ngược người ta lại! Bác không biết thì xuống hỏi mấy anh em ở dưới nhà.

- Dạ ở dưới nhà chắc cũng hồng có gì trước đây đã có lần tui tính mượn để đóng guốc... Dạ mấy thứ đó bên công xưởng mới có...

Con Ba cần nhần:

- Thì bác làm ơn đi tuốt qua bên mượn không được sao? Thôi đi giùm tôi một chút bác! (nhưng rồi nó lại cười một cách đầy ẩn ý và chậm rãi nói tiếng) Mà bác cũng cứ thủng thẳng nghe! Công việc này cũng không gấp mấy... tôi còn nhờ anh Tư xếp dọn lại cái này nữa...

Đoạn nó đóng sập cửa lại...

Bác Tám định nói thêm nữa nhưng không kịp. Bác nhìn trần trối vào cái nắm cửa hình hột xoài đang từ từ xoay qua một vòng rồi ngừng hẳn, và bác toát mồ hôi khi nghe có tiếng chìa khóa rột rẹt trong ổ... tiếng cái chốt cửa bật qua nghe cái “cắc”... rồi tiếng chìa khóa bị rút tuột ra... Bác lắc đầu năm bảy cái để định thần lại, rồi lẩm bầm nói một mình như than như thở:

- Ý trời ơi! Cái điều này thì nguy cho chú Tư nó đến nơi rồi còn khi gì! Hèn chi bà bày đặt sai mình đi lấy kèm lấy búa: kèm búa ở tuốt bên công xưởng, và chắc bà nội đó bà cũng dư biết là mình không thể léo hánh sang bên đó được!

Bác luỳnh quỳnh đi tới đi lui trong hành lang lâu như gà mắc đẻ, rồi chạy tuốt ra phía cửa sổ trước nhà ngó mông dưới đường đề... chắc lười liên hồi:

- Cha, rủi thẳng hai nó trở địa bất tử thì trời xuống đây bây giờ cản nó cũng hồng nổi! Sao chú Tư hồi nãy chú hồng vọt mẹ chạy xuống lâu cho rồi. Mình biết trước là thế nào cũng có ngày này thì đúng y là... có cái ngày này!

Vừa lúc đó, nghe có tiếng giựt cửa rầm rầm đằng phía buồng ngủ của con Ba nên bác quỳ quả chạy trở lại. Bác định lên tiếng hỏi Tư Cầu nhưng rồi lại không dám. Bỗng có tiếng la hét của anh ta vọng ra khiến bác nghiêng tai sát gần thêm cánh cửa một chút nữa. Cái hột xoài cửa lại bị vặn, bị giựt nghe rầm rầm, rồi có tiếng Tư Cầu quát tháo ở trong phòng:

- Có mở cửa ra hông tui đập bể tung hết bây giờ?

Tiếng nhỏ nhẹ của con Ba đáp lại:

- Anh Tư, anh sao kỳ quá! Thì có cái gì để thủng thủng rồi mình tính với nhau chứ chưa chi anh động cửa ầm ầm như vậy đã không có ích gì mà còn nguy hiểm nữa là khác! Đây, em hỏi anh, rui lính canh ở dưới nghe thấy, tụi nó chạy lên đây hỏi rồi anh tính làm sao nè?

Bác Tám nghe câu hỏi đó cũng bất... ớn xương sống và bác lắng tai kỹ để coi Tư Cầu trả lời ra sao...

Mãi một hồi lâu sau, bác mới nghe tiếng Tư Cầu và lần này hết còn hung hăng như trước mà có vẻ rụt rè lo ngại và có giọng thờ than:

- Đọ, anh đã nói mà em hông chịu nghe, em làm như vậy rui tụi lính nó lên rồi biết trả lời ra sao bây giờ?

Còn ông nội quan hai nữa! Cái điều này là em đưa đầu anh cho tây nó nã đạn vô chớ thương yêu, nhớ nhưng cái gì mà... ác hơn sát đức dữ vậy!

Có tiếng con Ba cười nho nhỏ rồi một giọng nói ngọt như mía lùi đáp lại lời Tư Cầu:

- Anh khéo lo thì thôi! Em nói như vậy chớ thử thời tụi lính canh có nghe động chạy lên em cũng dư sức trả lời! Bất quá em nói em nhờ anh đóng sửa cái bản lề hay cái ống khóa cửa... Đó là cách thứ nhất và còn một cách thứ hai nữa anh còn muốn biết không hả anh Tư?

Tiếng của Tư Cầu rụt rè hỏi lại:

- Còn cách gì nữa em nói phứt đi để mình... liệu coi cái nào hay hơn hết.

- Anh muốn biết hả? Cách này thì... sẵn đây vui miệng em nói luôn chơi chớ... hông có xài đến đâu! Đây nè, nếu em ác và nếu anh... không biết điều, có tụi nó lên em sẽ nói... em sẽ nói là anh khóa cửa lại để làm hỗn với em, em chống trả nên chạy vuột ra đập cửa rầm rầm để kêu cứu đó! Em nói sơ sơ như vậy anh nghe có lý hông?

Ở ngoài này bác Tám nghe con con Ba nói như thế bác cũng đủ mướt mồ hôi trán. Và bác không lấy gì làm lạ khi nghe Tư Cầu kêu lên mấy tiếng gần như thất thanh:

- Ý trời trời... em nói giỡn hay là nói thiệt đó? (nhưng rồi giọng nói của anh ta trở nên hơi hơi cứng cõi, dường như là rắng làm tỉnh lại) Nhưng em nói đừng đứng như vậy chưa chắc tụi nó tin em, còn anh đây nữa chi? Bộ anh hông có miệng hay sao?

Tiếng con Ba cười giòn tan:

- Thôi đi tía non! Thôi đi cưng ơi, cưng đừng làm ra bộ là khôn khéo hơn người ta... Thì đây, nếu em muốn cho tụi nó tin chắc cứng lời em thì dễ ợt mà! Anh coi, em làm như vậy nè... nè...

Bác Tám nghe tiếng nút áo tuột mạnh ra khỏi khay kêu bưng bực, rồi tiếng rơi "xạch" của một vật gì, ý chừng cũng nhẹ nhàng lắm, bị liệng xuống sàn gạch bông gần sát một bên cánh cửa. Giọng nói đồng đành của con Ba lại vang lên:

- Rồi em vò cho rối nùi tóc tai nữa nè... Rồi em... nè anh Tư anh muốn hông, em làm tới cho mà coi! Còn cái này nữa nè... em...

Có tiếng Tư Cầu hít hải chặn ngang:

- Thôi, thôi em Ba ơi! Nội bấy nhiêu đó cũng đủ chết anh rồi... (rồi bác Tám nghe Tư Cầu kêu ú ớ) Coi coi... bộ em tính... Tội nghiệp anh mà em!

Tiếng con Ba cười rộ lên, kể tới một giọng nói ra vẻ chanh chua:

- Cha! Ở trong này lâu ngày chầy tháng thèm thớm thấy mồ bây giờ người ta đem dưng tới miệng còn làm bộ mại hơi hoài! Anh thiệt anh hông thèm phải hông? Anh ngon anh nói một cái một đi! Khoái chí tử mà còn làm bộ nói "tội nghiệp"!

Tiếng Tư Cầu áp úng van nài:

- Thôi mà em, em nói nặng nói nhẹ anh làm gì! Hông nói giấu chi em trong hoàn cảnh tù tội... khô đói mà gặp dịp như vậy là... nhứt hạng rồi còn gì nữa! Nhưng em hông ngó lại sau lưng: rui thằng nào nó thấy nó đi thọc bậy một cái thì kể như đời của anh tàn gấp, hay là rui ông quan hai ống trở địa bất tử thì... mạng của anh kể như "dĩ tiệt"...

Giọng của con Ba đáp lại vẫn không có vẻ gì nao núng mà còn như thêm cả quyết nữa là khác:

- Mốc xì họ! Thằng quan hai nó đi hội ít lắm cũng tới một giờ trưa mới về, bộ anh nói em... làm ầu hay sao? Còn cái chuyện “có ai khác” thấy thì anh khỏi lo, hay nếu có, thì chỉ có bác Tám biết được thôi! (rồi con Ba cười nói tiếp một cách như đắc ý lắm) Ví dầu bác có thấy cũng hồng sao mà còn vững bụng thêm nữa!
- Ý trời ơi, ông già ấy ông khó giàn trời mây! Chuyến này ông biết ông xài xể cho anh nghe, tàu ghe nào mà chở cho hết!
- Em đã nói: có bác mình thêm vững, có bác thì dầu muốn dầu không bác cũng phải canh chừng giùm cho hai đứa mình, kéo rùi ra có bề gì thì bác cũng bị họa lây chớ bộ giỡn sao! Ông già đó ông rành đời lắm thế nào mà ông chẳng thấy cái chỗ “lợi hại” đó! Em nói như vậy có đúng không chừng?

Bác Tám nghe bấy nhiêu lời đó bắt nổi xung lên. Bác giơ tay lên định đập cửa kêu Tư Cầu để phá đám cho bố ghét, nhưng rồi bác lại lắc đầu thờ dài bụng thông tay xuống rửa thầm trong bụng:

- Thiệt là mình già mà còn bị mắc mớ con quỷ cái! Nó cao tay ần quá cỡ như vậy hèn chi tây tà gì nó cũng xỏ mũi ráo nạo chớ đừng nói chi cỡ chú Tư!

Bỗng có tiếng Tư Cầu, giọng đứt khoảng vang ra, ban đầu còn cụt nự, rồi như van nài, rồi như chống chỏi, rồi như... chịu thua luôn:

- Coi, em làm gì kỳ vậy!... Cha, để khi khác hồng được sao em!... Anh nói hồng được mà! Ừ hự, cái điệu này... em hại anh có ngày...

Bác Tám không nghe con Ba nói năng gì hết mà chỉ có tiếng “ngừ ngừ” như khi bậm môi nghiến răng, văng vẳng lọt ra... Bác thờ hất ra một hơi dài, lắc đầu nhún vai rồi nhón gót bước nhẹ về phía cửa sổ để canh chừng lối ra vào phía trước nhà... Bác Tám đứng trên cửa sổ lâu hết ngó mông ra phía dưới đường đến trông chừng về phía cửa buồng của con Ba. Bác sốt ruột móc thuốc ra vắn hút, nhưng bác chỉ bập bập được một vài hơi rồi liệng mạnh điều thuốc xuống lầu.

Bác tháo chiếc khăn tắm quấn nơi cổ ra lau mồ hôi trán rồi lẩm bẩm than thở một mình:

- Thiệt là “tiền oan nghiệp chướng” gì á! Ai ăn động, ai sung sướng gì đâu hồng biết mà bắt thằng già này lo méo mặt! May mà bà nội đó bà khéo canh cái ngày thằng quan hai nó đi hội, chớ hông thời mình đây cũng... xón ra trong quần chớ phải chơi...

Rồi bác vừa ngáp dài vừa vung vai một cách khoái trá... Bỗng có tiếng con chó bẹc-giê kêu ừ ừ và sủa gâu gâu như đón mừng ai ở dưới sân sau nhà. Bác Tám vội chạy ra phía cửa sổ ở phía sau lầu để vừa kịp thoáng thấy viên quan hai bước vô nhà và con chó thì nhảy chồm chồm một bên chân chủ của nó.

Bác tái mặt chạy a lại buồng con Ba và đưa tay lắc lia lịa cái quả nắm hột xoài:

- Bà hai ơi, chết rồi!... Ông hai đi tới dưới nhà kia kia! Tư ơi Tư mau đi...

Bác chưa nói được hết câu thì đã nghe có tiếng giày của viên quan hai nện thình thình trên mấy bậc thang lầu. Bác lại lắc lắc cái hột xoài và hít hơ hít hải báo động:

- Tới rồi bà hai ơi!

Tiếng viên quan hai xua đuổi con chó vọng lên càng làm cho bác Tám quỳnh ruột, trong lúc ấy cánh cửa buồng của con Ba vẫn chưa mở ra. Bác Tám bỗng ngó thấy con sóc đang nhảy nhót trong lồng, và một ý hay thoáng qua óc bác: bác vội vàng chạy lại mở toang lồng thả tay vào lôi tuột con sóc ra, thả nó xuống sàn gạch rồi giơ tay xua xua cho nó chạy xuống phía thang lầu.

Vừa lúc đó viên quan hai cũng vừa ló lên. Con chó bẹc-giê thoáng thấy con sóc liền sủa vang rân và háng hái vồ tới đuổi bắt... Con sóc hoảng sợ vừa kêu chéc chéc vừa nhảy phóc lên mặt bàn để gần đó rồi phóng luôn lên cái mắc áo trên tường. Viên quan hai sợ con chó vật chết con vật quý yêu của vợ nên vội xông tới nắm lấy chiếc vòng da đeo cổ của con chó ghệt giữ lại, rồi ông ta vừa quát tháo om sòm vừa chỉ chỗ mấy cái cửa sổ vì có ý sợ con sóc phóng ra mất. Bác Tám vội chạy lại phía cửa sổ và lura lúc ấy, Tư Cầu cũng ở trong buồng hé cửa ló mặt ra có ý nghe ngóng động tĩnh. Bác Tám chạy xót qua thấy vậy vội chụp tay anh ta lôi ra luôn:

- Chạy mau ra đóng cửa sổ phía đằng trước kia tía nội!

Tư Cầu vọt sơ lại mớ tóc xõa trước trán rồi làm tỉnh bước ra phóng nhanh về phía cửa sổ trước lầu. Đến ngang chỗ viên quan hai đứng giữ con chó, anh ta chạy bét bét ra và lảm lét ngó chừng sắc mặt của ông ta. Tiếng quát “mau lên” của ông này làm cho anh ta giật mình nhưng yên tâm vì... mọi sự đều được bình an.

Trong lúc đó con Ba ở trong buồng khoan thai bước ra, rồi làm ra vẻ mừng rỡ chạy a lại phía viên quan hai, nhưng khi thấy mặt mày ông này có vẻ châm bắm, cô ta hơi chột dạ. Cô ta vội đưa mắt tính kiếm bác Tám để

dò coi việc gì đã xảy ra, nhưng bác này đang lui cui đóng cửa sổ. Vừa lúc đó viên quan đã lên tiếng gọi nó và chỉ lên phía chiếc mắc áo. Con Ba ngẩng vội đầu lên nhìn và khi thấy con sóc ngồi co ro trên ấy, cô ta phát cười to lên rồi chạy lại chìa tay lên. Con sóc không do dự gì hết nhảy phóc xuống lòng bàn tay chủ, rồi bò mau theo cánh tay để xuống đeo cứng nơi ngực con Ba như có ý muốn được che chở. Con Ba vừa vuốt ve con vật vừa đã dốt nói nựng:

- Sao con chạy đi đâu vậy! Bộ con chó dịch vật đó nó muốn ăn thịt con hả?... Ui cha tội nghiệp dữ hông! Đoạn nó đem nhốt con sóc vào lồng...

Vừa lúc ấy, bác Tám đã bước đến dừng liền một bên. Con Ba kiếm chuyện hỏi bác:

- Nè bác Tám, tôi nhớ hồi nãy tôi đã khóa cái chốt cửa lồng lại rồi mà!

Bác Tám cười như mếu:

- Đà phải đây, nhưng cũng nhờ có con sóc này... sút chuồng kịp lúc... Dạ nhờ vậy mà có ông hai phụ lực kèm giữ con chó tây và... và chú Tư nó kịp chạy đi đóng cửa sổ phụ với tui, chớ không thôi thì...

Con Ba đỡ lời bác liền:

- ... Thì con sóc cứng của tôi chạy mất chớ gì. (rồi nó nháy nháy mắt ra hiệu rằng mình đã hiểu ý bác Tám và đơn đã nói tiếp) Cha, tôi cảm ơn bác Tám nhiều lắm nghen! Thiệt cũng nhờ bác...

Viên quan hai đã tiến đến khoác tay vợ và con Ba cũng vội quay lại mỉm cười, mặt mày tươi rói. Bác Tám thấy ông ta hất hàm về phía bác và Tư Cầu rồi xì xỏ hỏi con Ba, con này lanh miệng đáp lại một hơi và giơ tay chỉ chỗ tử bàn trong buồng. Viên quan hai gật gù ra về hài lòng rồi bế thốc con Ba lên lồng để vừa gằm gừ vừa hôn hít làm cho con này có lúc cười hăng hắc, có lúc kêu ai ái... Thấy vậy bác Tám ngoắc Tư Cầu lại rồi cả hai len lén bước xuống thang lầu.

Ra đến sân sau bác Tám mới đứng lại, chống nạnh lên, chậm rãi hỏi Tư Cầu:

- Chắc bây giờ chú Tư nó vừa lòng lắm hén?

Tư Cầu cúi đầu làm thinh và lấy tay phủi phủi một sợi tóc quăn còn đeo dính trên chỗ gằn nách áo.

Bác Tám thờ phào ra một hơi dài rồi ra giọng chua chát nói thêm:

- Đó chú thấy không, qua đã nói đâu thì có đó vậy mà bữa hôm hể qua động tới là chú em cựa nự thiếu điều vuốt mặt không kịp?

Thấy bác Tám cựa nự riết tới, Tư Cầu cũng bắt bực mình và nói sảng lại:

- Bộ tại tui sao mà bác cần nhần hoài vậy!

Bác Tám không nhịn được cười:

- Hồng có chú em vô đó thì làm sao sanh chuyện được! Mà thôi, tai qua nạn khỏi rồi qua cũng mừng, thiệt hú hồn hú vía...

Tư Cầu cũng cười theo, rồi hỏi lại bác Tám:

- Bác canh chừng làm sao để cho thằng hai nó vô tới bên đít mà hồng biết gì hết ráo vậy?

Bác Tám trợn mắt:

- Cha, nói coi sướng không! Ở ngoài này qua lo thấy mụ nội chớ bộ như chú em sao! Tại thằng hai nó địa bất tử, mà nó lại để xe đậu bên phía văn phòng và cuốc bộ đi êm ru ở phía ngã sau mới thất họng mình chớ! Trong lúc đó thì qua cứ ngó lom lom về phía cổng đằng trước!

Tư Cầu hỏi tới:

- Hèn chi... nhưng rồi bác làm sao chặn nó lại? Hồi bác giựt giựt cánh cửa đó cho đến chừng tui ló ra cũng lâu ớn mà?

Bác Tám mỉm cười:

- Mà cha làm cái gì ở trong mà... chậm lụt quá vậy! Nghe động là phải vọt ra liền chớ chú em! May mà qua trông thấy có con sóc ở trong lồng nên qua thả mẹ nó ra để... "dục huồn, cầu mưu" chớ hông chết nhăn răng cả đám rồi!

Tư Cầu cảm động nắm lấy tay bác:

- Thiệt tui cảm ơn bác hết sức! Nếu hồng có bác thì không biết giờ phút này tui và con Ba ra thế nào!

- Thôi chút đỉnh mà chú em, với lại bà hai bà cũng cảm ơn qua năm bảy cái rồi! Qua nói đây không phải để khoe, chớ mấy người ỷ y có thằng già này ở ngoài quá mà! Còn bà hai nữa, vậy mà bà nói là tới trưa ông hai mới địa! (rồi bác có dáng suy nghĩ nói tiếng) Thiệt qua phục mấy người là giỏi, chớ qua mà... hồi hộp như vậy, qua hồng.... mần ăn được gì ráo!

Tư Cầu cười xòa xô nhẹ vai bác:

- Thôi đi bác! Bác mà lâm vào cảnh như tui thì cũng... mê mê ra vậy chớ hơn gì! Tới chừng đó rồi mình sao... hết biết trời đất gì nữa hết!

Bác Tám làm mặt nghiêm:

- Kỳ tới gặp cảnh như vậy chú em làm ơn làm phúc “biết” có thằng này giùm qua một chút, chỉ xin chú em một chút xíu đó thôi.

o o
o

... Một buổi sáng nọ, trong lúc bác Tám và Tư Cầu cùng một số anh em khác nữa ra tới sân nhà viên quan hai để làm “lao động” như mọi khi, thì thấy có một chiếc xe mười bánh chực sẵn ở đó với mấy người lính tây và một viên thông ngôn.

Viên thông ngôn ngoắc tốp người lao động lại:

- Anh em ơi, bữa nay anh em theo tôi đi chợ chơi!

Một người trong bọn tù mừng rỡ hỏi lại:

- Đi chợ chơi thiệt sao sếp?

Viên thông ngôn cười đáp:

- Thiệt mà! Hôm nay anh em đi mua một mớ cây ván với tôi để về sửa lại mấy chỗ hư mục trong các trại.

Thôi, leo lên xe mau mau đi mấy cha nội!

... Và tuy mọi người đều dự biết là lên xe để chạy vù lại chỗ mua cây ván rồi về luôn, nhưng ai nấy đều có vẻ chộn rộn vì được dịp đi ra “ngoài đời”, được dịp tránh khỏi nhìn trong giây lát cái cảnh quá nhàm của một chỗ ở mà ai cũng đều ngán như cơm nếp, nhứt là một chỗ ở mà họ không biết đến bao giờ mới rời khỏi được. Chiếc xe quẹo ra đường cái chạy thẳng về phía Sài Gòn, và khi xe vượt qua một cái chợ buôn bán tấp nập, Tư Cầu có vẻ bực bội khi nhìn thấy dọc theo hai bên lề đường thiên hạ ai ai cũng đều có vẻ “bình yên vô sự”, có vẻ bằng lòng với cuộc sống lắm.

Những tiếng cười giòn tan của mấy chị đàn bà xách giỏ đi chợ vang thoáng qua tai Tư Cầu làm cho anh ta nhăn mặt, anh ta day qua cần nhẩn với bác Tám:

- Hồng biết họ vui sướng cái gì mà sao ra ngoài này tui thấy mặt nào mặt nấy cũng... tươi rói hết vậy bác?

Bác Tám thờ ra:

- Coi, mình ở tù chớ bộ họ ở tù sao mà chú bắt ai cũng phải mặt ủ mày ê hết! Ở ngoài đời người ta vẫn sống như thường, thì cũng y như chú hồi còn ở vườn...

Tư Cầu vẫn cầu nhàu:

- Nhưng họ làm như không thấy rằng có chiếc xe của tụi mình đi qua, và trong xe ấy có những thằng tù tội.

Biết đâu một ngày nào đó đến phiên chồng họ, anh họ, cha họ cũng bị kẹt ngồi cú rữ trong xe như tụi mình.

Thời buổi sủng đạn này... nhấp nháy mấy hồi đó bác? Thì bác coi, trước đây có khi nào tụi mình nghĩ rằng có phen mình lọt vô tù đâu? Vậy mà cũng lọt tuốt luốt đó bác!

Bác Tám không mấy thích nghe những chuyện rắc rối đó nên bác xì một tiếng:

- Ôi thôi, dẹp mấy thứ chuyện đó qua một bên đi chú Tư! (rồi bác chắc lưỡi hít hà nín vai Tư Cầu chỉ về một đám phụ nữ áo xanh áo tím riu rít nín tay nhau chạy băng qua đường trước đầu xe) Ý chà chà, hằng hà sa số kìa chú Tư ơi! Nhờ mấy dịp này mà tụi mình đi “rửa” con mắt cho sướng chớ tội gì mà lằm bằm lằm bằm cho nó mệt thêm nữa!

... Qua khỏi Chợ Quán, chiếc xe quẹo vô đường đi lên cầu chữ Y và đậu lại trước một cửa tiệm hai căn, bán cây ván và đồ sắt khá lớn.

Viên thông ngôn nhảy xuống xe và hỏi liền:

- Thôi tới chỗ rồi, anh em xuống mỗi người một tay chắt rút ba cái cây ván này lên xe rồi mình về cho sớm!

Trong lúc ấy, mấy người lính Tây cầm súng đứng bao quanh đó để canh chừng đám tù nhơn.

... Bác Tám kề tai nói nhỏ với Tư Cầu:

- Thiệt mới có tới nơi là nó hổi đi địa liền! Vậy mà hồi lên xe còn làm bộ nói cho anh em đi chợ chơi chớ!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Thì người ta phải nói như vậy cho nó... bùi tai một chút! Thôi ráp vô khiêng cây cho rồi đi cha nội! Tụi nãy giờ giữa hai tụi mình, chỉ có bác là gỡ gạc nhiều nhứt!

- Gỡ gạc cái gì chú Tư?

- Thì hôm nay Tây nó đái bác một bữa “rửa con mắt” no nề rồi còn gì nữa! Tui nghe bác chắc lưỡi hít hà liền hồi mỗi khi có bóng áo xanh áo đỏ xẹt qua, bộ hồng có vậy sao? Hay là bác còn đòi Tây nó chở đi một tua chợ Bến Thành nữa để ngắm nghía mấy cô mấy bà mặc đồ mốt!

Bác Tám xô mạnh Tư Cầu chúi tới:

- Thôi đi chú! Qua có chắc lưới hít hà để chỉ chỗ mấy cô cho chú em thường thức chơi chớ qua mà ăn thua gì!

Mấy anh em khác, mỗi người một câu, nói chuyện ồn ào trước cửa tiệm làm cho viên thông ngôn phải hối thúc thêm một lần nữa:

- Mau lên chớ mấy cha nội! Mấy cha làm cái gì mà như họp chợ vậy! Đây nè, chỉ có hai đồng cây ván chất bên này thôi... anh em quảng bỏ hết lên xe rồi mình về!

Có người lên tiếng hỏi ông sếp:

- Sếp ơi sếp, hai đồng cây tổ chẳng như vậy một chuyến xe làm gì cho hết hả sếp!

Viên thông ngôn ngấm nghĩa số cây ván rồi nói:

- Một chuyến chưa hết thì hai chuyến. Anh em sao lo quá! Mà mau lên chớ mấy cha cà rịch cà tang đứng đó... ăn trầu hút thuốc hoài sao!

Bác Tám vọt miệng nói chen vào:

- Sếp ơi, năm khi mười họa mới được ra ngoài đời một lần, sếp cũng làm phước huân đãi cho tụi này một chút... Bề gì thì nội buổi sáng này anh em cũng rinh hết hai đồng cây ván này địa trồng... Và bữa nay cũng hên quá: từ sếp cho đến mấy ông Tây theo canh gác, ông nào ông nấy cũng dễ dãi, cũng... nới nới cho anh em tụi tui hết!

Viên thông ngôn đành bực xuôi theo:

- Thì ai có muốn làm khó làm dễ gì anh em đâu! Nhưng anh em cũng liệu... cựa quậy một chút chớ mình bê bối quá, tây tà nó cũng... khi dễ!

Một vài tiếng cười vang lên làm viên thông ngôn hơi sượng mặt nên ông ta vội rảo bước về phía viên đội Tây đang ngồi một cách uể oải trên một chông cây ván gần đó. ... Trong lúc anh em can phạm đang hì hục khiêng cây ván chất lên xe thì có một đứa bé trai ăn mặc xinh xắn lấm đấm bước lại. Có lẽ nó thấy đám người rộn rịp nên tò mò đi bê bê tới xem. Một người trong bọn thấy đứa bé ngộ nghĩnh nên tươi cười ngoác nó lại:

- Ê tụi, lại đây chơi cho vui!

Thằng bé không nhát với người lạ chút nào mà còn bươn bả tới, vừa lúc ấy có tiếng một chị vú kêu nheo nheo ở phía sau:

- Bé Hai! Bé Hai! Mày xớ rớ lại đó, cây ván rớt đập churen đập cẳng mày chết nghe hông!

Bác Tám đang cùng khiêng với Tư Cầu một cây đà dài cũng đứng rì lại nói chen vô nửa bỡn nửa thật:

- Coi, chỉ để nó lại chơi với tụi này một chút hông được sao! Bộ chị nghe người ta thường nói “thứ dơ như tù” hay “đồ cho tù...” rồi chị làm tưởng rằng tụi này cũng ẹ lảm hả? Thời buổi bây giờ thứ này có giá lắm nghe chị!

Nghe bác Tám nói như thế, cả bọn cười rộ lên làm cho chị vú sượng trân đứng xa xa ra đó để trông chừng đứa bé. Bác Tám có vẻ hả hê quay sang nói với Tư Cầu:

- Ê chú Tư, chú coi thằng nhỏ này dễ thương quá há! (rồi giọng bác bỗng trở nên buồn buồn) Hồi qua bị bắt thằng út của qua ở dưới nhà cũng cỡ đó, nhưng bây giờ chắc nó lớn xộn rồi...

Tư Cầu lôi cây đà đi tới:

- Thôi đem bỏ khúc cây này lên xe cho rồi, chớ cứ đứng ì đây chịu trận hoài sao bác!

Bác Tám buộc lòng phải cất bước nhưng vẫn ngoái lại đứa nhỏ và trách Tư Cầu:

- Chú em chưa có con cái gì hết mà sao thấy con nít không ham vậy cà! Còn bây giờ qua thấy đứa nhỏ nào qua cũng bắt nhớ bầy trẻ ở dưới nhà quá đỗi!

Tư Cầu cười khan:

- May mà tui không ngờ, chớ nếu đeo thêm con cái vô nữa, rồi lâm vào cảnh này thì mới lãnh đủ đa!

- Cái gì cũng có sướng có khổ chớ chú em cứ nặng nề đòi sướng không thì... ở cõi trần này đâu có! (rồi bác chép miệng than) Cha, qua đi vắng đây ở nhà má bầy trẻ mắc lu bu lo chạy gạo, hông biết có ai chăm nom gì tới thằng út không! Chắc là thả nó đi bắt cua bắt còng suốt ngày chớ gì!

Tư Cầu cười nói:

- Đọ, bác thấy không: có con có cái là như vậy đó, còn tui thì khỏe ru!

Vừa khi đó có tiếng xe xích lô thảng ken két ngoài lộ trước cửa tiệm, gần chỗ chiếc quân xa đậu. Cả bác Tám lẫn Tư Cầu đều ngẩng đầu nhìn ra... Tư Cầu bỗng đứng khựng lại nhìn trân trân người đàn bà vừa ở trên xe xích lô bước xuống, rồi quay lưng về phía anh ta trong lúc móc bóp trả tiền cước xe.

Bác Tám thúc cây đà đi tới để buộc Tư Cầu cất bước:

- Thôi đi tới chớ chú! Hồi nãy qua nghe chú chê qua rậm rề rậm rật về cái vụ ngó liếc đó mà!

Tư Cầu vẫn ghìm đứng lại một chỗ và lẩm bẩm:

- Ủa lạ quá, sao tui trông ngờ ngờ...

Bác Tám quắc mắt hỏi liền:

- Gì nữa đó cha nội?

Viên thông ngôn đang rảo bước tới và mỉm cười đáp:

- Dạ phải đa bà chủ! Chắc bận này bà chủ có dư thời giờ để trò chuyện... thả cửa chờ gì!

Phấn liếc xéo Tư Cầu rồi hạ giọng thì thầm riêng với anh ta:

- Nói chuyện khỉ gì đâu! Cứ lo... cái lộn không hà!

Rồi thấy viên thông ngôn đã đến nơi nó bèn quay sang nói liền:

- Sếp nói như vậy chứ tôi cũng chưa chuyện trò gì được nhiều lắm với anh Tư đây. Chắc sếp dư rỗi, bà con thân thuộc lâu ngày gặp mặt nhau nên cứ hỏi thăm lung tung lên mà chẳng câu nào ăn nhằm vào câu nào hết!

Viên thông ngôn cười giả là:

- Ôi, bà chủ đừng có lo gì hết, thiếu gì dịp khác nữa! Để tôi về là lo liền chuyện thăm nuôi anh Tư đây cho bà chủ.

Phấn vội nói thêm:

- Cám ơn sếp nhiều lắm. Thế nào rồi đây tôi cũng sẽ nhờ sếp giúp cho một vài chuyện cần nữa.

Viên thông ngôn mau mắn đáp:

- Ôn với huệ gì, tôi bao giờ cũng sẵn lòng mà! Nè bà chủ, xe cũng sắp chạy rồi, bà chủ có gởi cho anh Tư đây món gì thì bà chủ liệu mà trao cho anh đi.

Phấn vội chạy vụt vô trong nhà xách ra ba bọc giấy đem tới đưa cho Tư Cầu. Tư Cầu thấy mấy gói đồ to lớn quá quên phải kêu lên:

- Trời đất ơi, em cho anh cái gì mà lùm đùm lè đề dữ vậy? (kể thấy viên thông ngôn ngóng cổ nhìn vô mấy gói đồ, nên nó vội nói) Mà em phải trình cho ông sếp đây xét qua rồi anh mới lãnh được.

Phấn bèn đặt mấy gói đồ xuống đất và mở phanh ra:

- Đây sếp, chút đỉnh bánh trái chớ có gì khác đâu sếp!

Viên thông ngôn vội lấy tay ấn mép miệng túi giấy xuống và nói gạt ngang:

- Khỏi mà bà chủ! Với ai thì tôi không tin chứ với bà chủ... tôi nhắm mắt lại bây giờ cũng được! (đoạn ông ta quay sang Tư Cầu) Thôi cầm lên rồi ra xe anh Tư!

Tư Cầu nhìn qua Phấn:

- Thôi để anh một gói thôi, chớ nhiều quá...

Viên thông ngôn xách hai gói còn lại nhét luôn vô tay Tư Cầu:

- Cầm luôn đi cha nội! Mấy thứ này, ở trống đâu có sợ dư mà lo!

Rồi ông ta xô nhẹ Tư Cầu đi ra xe.

Phấn lật đật bước theo căn dặn thêm Tư Cầu:

- Vô trống nếu anh cần cái gì, anh nhắn ông sếp đây nói cho em biết nghe anh!

Tư Cầu ngó ngoái lại và lên tiếng bảo Phấn:

- Thôi em đi vô đi, chớ ra ngoài xe anh em đông lắm... Ờ mà quên nữa, lát nữa chú Ba có địa em nhớ nói anh có gởi lời thăm chú nghen! (rồi không biết nghĩ sao anh ta ngập ngừng nói thêm) Hay là thôi... em khỏi nói với chú cũng được... có lẽ mình nên giấu nhem luôn thì tốt đó em! Nhà cửa của em đang vui vẻ như vậy, khi không anh chột vô nữa cho nó sanh phiền phức thêm... anh hồng muốn... Phận anh, bề gì cũng lỡ kẹt... thì thôi để nó... yên như vậy cho rồi.

Phấn có vẻ cảm động khi nghe Tư Cầu nói dài dòng như vậy, nhưng cô ta làm ra bộ cứng cỏi cự nự lại:

- Em nói hồng có sao mà! Anh Ba ảnh là người biết điều chớ không phải như thiên hạ thường tình đâu!

... Chiếc xe rồ máy om sòm. Tư Cầu gượng cười nhìn lại Phấn, rồi hấp tấp chuyển mấy gói đồ lên trước để rảnh tay níu trèo lên xe. Viên thông ngôn bước tới nghiêng đầu chào Phấn, rồi cất tiếng cho tài xế biết rằng mọi người đã lên xe đông đủ. Chiếc xe từ từ chuyển bánh...

Tư Cầu cúi gầm mặt xuống chớ không dám nhìn ngoái lại về phía Phấn đứng nữa, vì tự nhiên anh ta thấy bồi hồi lạ kỳ. Trong lúc gặp mặt lại, hai người không bỏ lỡ dịp để... cắn đấm nhau, nhưng khi xe chạy rồi, Tư Cầu bỗng dưng nhớ nhung người cũ một cách gần như là đau xót mặc dầu đây chỉ là một cuộc tạm biệt... đây hứa hẹn!